

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ (สามัญ) ชุดที่ ๒
วันอังคารที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : วันนั้นสมาชิกมาประชุม ๑๒ คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุม ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งให้ทราบ ไม่มี ระเบียบวาระที่ ๒ ขอให้ท่านรับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ (สามัญ) ชุดที่ ๒ จะมีผู้ใดขอแก้ไขหรือคัดค้านอย่างไรหรือไม่

ไม่มีสมาชิกขอแก้ไขหรือคัดค้านอย่างไร

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีผู้ใดขอแก้ไขหรือคัดค้านอย่างไร ก็คือว่าที่ประชุมรับรองรายงานนี้

ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติควบคุมบัญชี พ.ศ. ๒๕๕๔ เสนอโดยคณะรัฐมนตรีและนายเดวิด ฮีลล์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว พิจารณาเป็นวาระที่ ๓

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมบัญชี พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว

ใน การ พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติ ควบคุม บัญชี พ.ศ. ๒๕๕๔

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(เสนอโดยคณะรัฐมนตรี) ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติให้พิจารณารวมกับ
ร่างพระราชบัญญัติบำนาญ พ.ศ. ๒๕..... (เสนอโดยเสวก อิศรางกูร ณ อยุธยา
สมาชิกสภาผู้แทน จังหวัดบุรีรัมย์) สภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการร่าง
พระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ ในคราวประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๗/๒๕๘๕
(วสันตวิษุวัต) ชุดที่ ๑ วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๘๕ และสั่งให้คณะ
กรรมาธิการสามัญ คณะที่ ๒ พิจารณา เมื่อกรรมาธิการสามัญคณะ
นี้พิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอต่อสภาผู้แทนเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และ
ที่ ๓ ต่อไป

ครั้นในคราวประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๒/๒๕๘๕ (วสันตวิษุวัต) ชุดที่ ๑
วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๘๕ ที่ประชุมสภาผู้แทนได้พิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ แล้วเสร็จ ในที่สุดได้ลงมติ
ให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ และให้นำเสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณา
ต่อไปตามรัฐธรรมนูญ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาได้รับวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๘๕
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมบำนาญ

พ.ศ. ๒๕๘๕

หลักการ

ควบคุมบำนาญ การบีดและคิดค้งบำนาญ

เหตุผล

เพื่อความมั่นคงแข็งแรงและความปลอดภัย เพื่อรักษาผลประโยชน์
อันดีของประชาชน และเพื่อความเป็นระเบียบสวยงามของบ้านเมือง

LIRT

พระราชบัญญัติควบคุมป้าย พ.ศ. ๒๕๙๔

โดยที่เป็นการสมควรควบคุมป้าย

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมป้าย พ.ศ. ๒๕๙๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ถ้าจะให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตท้องที่ใด เมื่อใด จะได้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตท้องที่ใด ให้ยกเด็กบรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ และประกาศอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ในท้องถิ่น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” ในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว หมายความว่า คณะเทศมนตรี หรือพนักงานซึ่งคณะเทศมนตรีมอบหมายให้ ทำหน้าที่แทน ส่วนในท้องถิ่นซึ่งยังไม่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาล หมายความว่า คณะกรรมการจังหวัด หรือคณะกรรมการอำเภอ ซึ่งคณะกรรมการจังหวัดมอบหมายให้ทำหน้าที่แทน

“ป้าย” หมายความว่า สิ่งทเขียน และ ดัดก็ จารึก หรือทำให้ปรากฏโดยวิธีอื่นใด ไม่ว่าจะกระทำไว้ที่กระดาษ ไม้ กระดาษ โลหะ กำแพง ผนัง ฝา ถนน หรือวัตถุอื่น รวมถึงภาพ รูปปั้น รูปหุ่นจำลอง ซึ่งแสดงไว้ในที่เปิดเผยบรรดาท ไซเพื่อโฆษณาหรือเพื่อธุรกิจการค้า

“ป้ายส่วนตัว” หมายความว่า ป้ายซึ่งติดตั้งหรือติดตั้งกำแพง ประตู หรือสิ่งก่อสร้างอื่นเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเจ้าของ หรือบุคคลที่ครอบครองอยู่ในนั้น เพื่อแสดงชื่อ ถนนที่อยู่ ยี่ห้อ และให้รวมตลอดถึงประกาศให้เช่า ประกาศขายบ้านหรือที่ดิน ประกาศให้รางวัลแก่บุคคลที่นำสิ่งของที่หายมาคืนให้ และประกาศอื่น ๆ อันเป็นกิจส่วนตัวทำนองเดียวกัน

“ป้ายชั่วคราว” หมายความว่า ป้ายซึ่งติดตั้งขึ้นเพื่อโฆษณากิจการบางประการโดยชั่วคราว เช่น การแต่งตั้งศร ภาพยนตร์หรือกีฬา การประชุม การเล่ห้อง การขายที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ทำงาน หรืออื่น ๆ อันมีลักษณะทำนองเดียวกัน

มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ มิให้ใช้บังคับแก่

- (๑) ป้ายของทางราชการ ซึ่งติดตั้งอยู่ ณ สถานที่ราชการ เทศบาล โบราณสถานหรือที่สาธารณะ
- (๒) ป้ายของวัดวาอาราม ซึ่งติดตั้งอยู่ภายในวัดวาอาราม
- (๓) ป้ายซึ่งอยู่ในอาคาร แม้ว่าจระมองเห็นได้จากภายนอก ตั้งภายในบังคับแห่งประมวลกฎหมายลักษณะอาญา

LIRT

(๔) บ้ายอันเกี่ยวแก่การโฆษณาเดือกตั้ง หรือกิจการในหน้าที่
ของสมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิก
สภาท้องถิ่น ทั้งภายในบังคับแห่งมาตรา ๖ บรรทัดท้าย

(๕) บ้ายส่วนตัว ซึ่งมีขนาด นานักและคามมั่นคง อันไม่
เป็นอันตรายแก่ประชาชน

มาตรา ๖ ผู้ใดจะเขียน บัด ติดตั้ง แกะไขหรือเปลี่ยนแปลง บ้าย
หรือบ้ายชั่วคราวในที่เปิดเผย หรือที่บานพาหนะทางน้ำ ทางบก ซึ่งผู้
สัญจรไปมาในทางสาธารณะอาจมองเห็นได้ ต้องขออนุญาตเป็นหนังสือ
จากพนักงานเจ้าหน้าที่

การขอรับอนุญาตตามความในวรรคแรก ให้ยื่นเรื่องราว ขอรับ
อนุญาต พร้อมทั้งเสนอรายละเอียด และสถานที่ที่จะติดตั้งบ้ายต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ แจงการอนุญาต หรือไม่อนุญาต หรือการแก้ไข
เปลี่ยนแปลงบ้ายนั้นตามทบทญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ ให้ผู้ร้องทราบภายใน
กำหนดสามสิบวันนับแต่วันรับคำขอ

ในกรณีที่เป็นบ้ายชั่วคราว ซึ่งจะติดตั้งบนสิ่ง ก่อสร้างถาวร อันได้รับ
อนุญาตตามความในมาตรา ๖ แล้ว เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
คำขอ พนักงานเจ้าหน้าที่มีได้แจ้งให้ผู้ร้องทราบเป็นหนังสือว่าไม่อนุญาต
หรือไม่ได้แนะนำให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงบ้ายนั้น ให้ถือว่าผู้ร้องได้รับอนุญาต
ให้ติดตั้งบ้ายนั้นได้

ห้ามมัดหรือติดตั้งบ้ายทุกชนิดในบริเวณที่ห้าม ตั้งบ้ายชั่วคราว
นั้นจะมัดหรือติดตั้งได้แต่ในเวลาที่กำหนดไว้ให้โดยเฉพาะ

มาตรา ๗ ผู้ใดจะมัดหรือปลงก่อสร้างเสาถาวร หรือเสาชั่วคราว
นั่งร้าน กรอบ ผัง หรือสิ่งก่อสร้างอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน เพื่อประโยชน์

ในการติดตั้งป้ายหรือบิวชด์คราด ในที่เปิดเผยภายนอกอาคาร หรือที่
 ยานพาหนะทางน้ำ ทางบก ซึ่งผู้สัญจรไปมาในทางสาธารณะอาจมอง
 เห็นได้ หรือบนทางหลวง ี่ถนนหนทาง หรือยานพาหนะซึ่งอยู่บนที่ก่อดง
 ไม่ว่าป้ายนั้น ๆ จะอยู่ภายใน บังคับ บทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติหรือไม่
 ของขอรับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

การขอรับอนุญาต ตามความใน วรรคแรกให้ ยื่นคำขอ พร้อมทั้ง ราย
 ละเอียดแห่งการก่อสร้างได้ด้วย ทั้งของระบบทางหลวง ี่ถนนหนทาง หรือ
 ยานพาหนะดังกล่าวจนถึงไว้ ให้ชัดเจนด้วย

เพื่อความปลอดภัยสาธารณะ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจไปตรวจดู
 ทางหลวง ี่ถนนหนทางหรือยานพาหนะที่ระบุไว้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการอนุญาต หรือไม่อนุญาต หรือการ
 แก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อสร้างนั้นให้ผู้ขอรบภายใต้ในกำหนดสี่สิบห้าวัน นับ
 แดงวันรับคำขอ

ห้ามผู้ขอรบทำการปลูกสร้างก่อนได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงาน
 เจ้าหน้าที่

มาตรา ๘ เมื่อพนักงานกำหนดตามบับแนบแต่ดงที่ได้รับใบอนุญาต ให้
 พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจตรวจป้าย หรือสิ่งก่อสร้างดังที่ระบุไว้ ในมาตรา ๖
 และมาตรา ๗ แต่ถงพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบความป้ายหรือสิ่งก่อสร้างนั้น
 ไม่มั่นคงแข็งแรง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แนะนำให้จัดการแก้ไขเปลี่ยนแปลง
 ป้ายหรือสิ่งก่อสร้างนั้นใหม่มั่นคงแข็งแรงภายในระยะเวลาอันสมควรที่จะกำ
 หนดให้ ถ้าผู้รับอนุญาตมิได้จัดการตามคำแนะนำภายในระยะเวลาดังกล่าว
 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเบงหนังสือให้รอดอน หรือทำลาย
 ป้ายหรือสิ่งก่อสร้างนั้นภายในระยะเวลาอันสมควร

มาตรา ๘ คำร้องขออนุญาตคิดตั้งป้ายชั่วคราว ให้ระบุกำหนด
ระยะเวลา และสถานที่ป้ายนั้น ๆ จะติดตั้งไว้ด้วย
ห้ามติดตั้งป้ายนั้นเกินกำหนดระยะเวลาที่ระบุไว้ หรือติดตั้งป้ายนั้น
ในที่อื่น นอกจากที่ระบุไว้ในคำร้อง

มาตรา ๙๐ บ้ายซึ่งขัดต่อบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ศาลจะ
สั่งให้รื้อหรือให้ทำลายเสียก็ได้

ถ้าจำเป็น เพื่อกิจการ ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของ ประ
ชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการรื้อถอน หรือยึดป้ายนั้นเป็นการชั่วคราว
ก็ได้ เพื่อสั่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดี ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา

มาตรา ๙๑ บ้ายหรือสิ่งก่อสร้างที่ใดบดหรือติดตั้งหรือทำขึ้นก่อนวัน
ใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยื่นคำขออนุญาตตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ หรือ
มาตรา ๗ แล้วแต่กรณี ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในระยะเวลาที่กฎกระทรวง
หรือเทศบัญญัติจะได้กำหนดไว้

มาตรา ๙๒ ในกรณีที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาต ตามคำร้อง ตาม
มาตรา ๖ มาตรา ๗ หรือมาตรา ๘ ก็ได้ หรือสั่งให้รื้อถอน ยึด หรือทำลาย
สิ่งใด ๆ ตามมาตรา ๗ หรือมาตรา ๙๐ หรือมาตรา ๙๑ ก็ได้ พนักงานเจ้าหน้าที่
จะต้องแจ้งเหตุผลการทักตักตั้งเช่นนั้นให้ผู้ร้องทราบ และผู้ร้องจะ
อุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง
ก็ได้ คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๙๓ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๖ มาตรา ๗ หรือมาตรา ๘
มีค่าความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๙๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้สั่ง

ตามความในมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๑ มีค่างานติดตั้งระวาง โทษปรับไม่เกิน ห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตาม พระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้อำนวยการออกกฎกระทรวงและอนุมัติการตรวจเทศ บัญญัติเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และโดยเฉพาะเพื่อ

(๑) กำหนด ระเบียบการอนุญาต และข้อบังคับ เกณฑ์ค่าธรรมเนียม เพื่อ อนุญาต

(๒) กำหนดบริเวณที่ห้ามมิให้ทำการขุด หรือติดตั้งบ้าย และบ้าย รางตรวจ

(๓) กำหนดบริเวณโดยเฉพาะให้ขุดหรือติดตั้งบ้ายราง

(๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม การตรวจ รวมทั้ง การออก ใบอนุญาต

(ก) บ้ายไม่เกินห้าสิบบาท

(ข) บ้ายไฟฟ้า และ บ้ายที่ประดับด้วยไฟฟ้า ไม่เกิน ห้าร้อยบาท

(ค) ตั้งก่อสร้างตามมาตรา ๘ ไม่เกินแปดสิบบาท

กฎกระทรวงและเทศบัญญัตินี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมบ้าย พ.ศ. ๒๕๑๕

LIRT

โดยมีหลักการว่าเพื่อควบคุมภัย การผิดและติดตงภัย เหตุผลเพื่อความ
มั่นคงแข็งแรงและความปลอดภัย เพื่อบริหารจัดการของประชาชน
และเพื่อความเรียบร้อยของบ้านเมือง พระราชบัญญัติทางสภา
ผู้แทนได้รับหลักการแล้ว ฉะนั้นจึงเสนอเพื่อให้ท่าน สมาชิกผู้มั่งเกียรติด
พิจารณาเพื่อจะได้ออกใช้เป็นพระราชบัญญัติต่อไป

พระยาปรัตานฤเบศร์ : พระราชบัญญัติย้ายตามที่ท่านจากคำ
เสนอที่ส่งมาให้ทราบ ดูเหมือนว่าเป็นพระราชบัญญัติที่เก็บมาจาก พระราช
บัญญัติควบคุมภัย ซึ่งเสนอโดย คณะรัฐมนตรี กับพระราชบัญญัติย้าย เสนอ
โดยนายเสวี อิศรางกูร ณ อยุธยา ๒ ฉบับพร้อมกัน หลักการของ
พระราชบัญญัติตามทเขียนใจแล้ว และตามที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยได้แจ้ง
กับเราว่าเป็น พระราชบัญญัติควบคุมภัย แต่ว่าในพระราชบัญญัตินี้มีการ
เก็บภาษีภัยแฝงอยู่ด้วย ซึ่งจะต้องถูกควบคุมตามพระราชบัญญัตินี้ จะ
เรียกว่าภาษีหรืออะไรก็ตาม ต้องเสียเงินในการที่จะย้ายให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

เรื่องย้ายนอกจากพระราชบัญญัติที่เขียนใหม่ มีพระราชบัญญัติ
อยู่แล้วคือว่าพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ ก็มีกล่าวถึงภัย ที่นี้ในการ
ควบคุมว่าตั้งปลูกสร้างทั้งหลายในที่สาธารณะ ในที่ประชาชนได้สัญจรไปมา
จะต้องเป็นสิ่งที่อาจรบกวน ไม่ทำอันตรายให้แก่ประชาชน ก็มีเทศบัญญัติ
ของเทศบาลและมีเจ้าพนักงานดูแลคอยขจัดอยู่ทุกวัน เราได้ยินอยู่เสมอ
ว่า เจ้าพนักงานไปบอกให้คิดให้เรียบร้อยมั่นคงแข็งแรงในด้านควบคุม

ทนายทบตเป็นอานาจารย์ก็มีกฎหมายเก่าแก่โบราณดั้งเดิม ใคร ๆ
บิดบ้ายนั้นไม่ได้ เพื่อนสมาชิกได้เพียงก่น้อยหยก ๆ จากกฎหมายนั้นไม่เด็ก
ยงใช้ได้ ไม่มีอะไรที่บอกเด็ก นอกจากนั้นก็มีกฎหมายอาญาว่าผู้ใดกระทำความ
ผิด ๆ อันควรเป็นโทษอาชญาหน้าต่อหน้าประชาชนมีความผิดชัดชัด

ดุโทษ ทนว่าในด้านภาษจะเก็บภาษอะไรก็ตาม ได้เรียนแล้ว คือ
 ต้องเสียเงิน จะต้องเสียเงินสำหรับบ้าย กับประมอดรัชฎาการที่เอาเก็บ
 อยู่แล้ว ชาวเจ้าอาณานิคมสมัยนั้นคิดว่ากฎหมายจะไม่ให้ผลแก่
 รัฐบาลมากมาย เพราะว่าไม่มีกฎหมายอย่างที่เราเรียนแล้ว เพื่อที่จะควบคุม
 ได้ แต่หากว่าไม่ทำกันเองเท่านั้น และการออกกฎหมายนั้นออกกันเรื่อยๆ
 แล้วไม่ทำกันเอง ใครสักจะออกขึ้นมา ก็เสนอมานมาบ่อยๆ ทนออกจาก
 นั้นชาวเจ้ายังมีความเห็นคือไปอีกว่า พระราชบัญญัตินั้นยังต้องดีที่สุดในตัว
 ของประชาชนมากไปหน่อย นอกจากนั้นยังจะบังคับลงโทษลงทัณฑ์เป็นการ
 แย่งอำนาจศาลออกหนึ่ง และออกหนึ่งก็บอกว่าให้อำนาจพนักงานเทศบาต
 เหมือนอย่างตำรวจ ทมอำนาจยึด ทำลายบ้ายได้ ถอนบ้ายได้ ทนบ้าย
 ตามพระราชบัญญัตินั้นทมความประสงค์จะควบคุม ตามที่เรียกกันสมัย
 ประเภท คือบ้ายโฆษณาเพื่อการค้าประเภทหนึ่ง บ้ายส่งจดคือบ้าย
 แต่งชอตนทอยคตดงอยที่ประตบานประเภทหนึ่ง บ้ายชั่วคราว คือบ้าย
 โฆษณาโดยรับตงน บ้ายโฆษณาการประชม การบ้ายทอยอดประเภท
 หนึ่ง นม ๓ ประเภท นอกจากนั้นในมาตรา ๗ ออกหนึ่งจากการตั้ง
 กอสร่างกตตบ้ายออกประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้นถวมกันแล้วตั้งที่จะตงอย
 ในบังคับควบคุมมี ๔ อย่างด้วยกัน ถ้าแม้ว่ากฎหมายจะได้เรียนจนเช่น
 นี้สำหรับบ้ายโฆษณาการ ค้าขายก็คงจะไม่มีใครคิดว่าอะไรและก็คงไม่มีใคร
 ว่าอะไร เพราะว่าถ้ามการค้าขายใครอยากจะทำขายก็โฆษณาไปด้วยแต่ก็
 จะให้เสียเงินเพิ่ม เติมอีกนิด หน่อยก็ไม่สู้อะไร ทนท ชาวเจ้าคิดใจมาก
 เพราะว่าบ้ายส่งจดอย่างทบออกชอใจทประตบาน บอกให้รู้ว่าอยุทนน บอก
 ให้ใครมากนน เห็นบ้ายก็จะได้รู้ว่าคนนอยทนน เป็นการแต่งตงทอย
 และอาชีพ ต้องอยในควบคุมนทอย นชาวเจ้าเรียนมาแต่ถาชาวเจ้า
 เห็นว่าเป็นการ ถองถาเขาไปมากเกินไปในสิทธิ ส่วนตัวของบุคคล ทน

๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐

ก็ไม่ว่า ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าขอประทานชี้แจงให้ชัดเจนว่า ในการที่ท่านยอมให้เจ้าพนักงานเหล่านี้ทำการอย่างนี้ โดยที่อ้างว่าไปเห็นป้ายที่บ้านพระยาปริตฯ เดียส์ธรรม ทำตักปรกต้องไปร้อยเดียว หรือไม้ที่ทำตายเดียว ฝ่ายเจ้าของบ้านบอกว่าป้ายของเขาไม่เสียศีลธรรมอย่างไร ทนเจ้าพนักงานไปยึดเดี่ยวหมด แล้วจะเอาพยานที่ไหน ซึ่งจะมีการสู้กันในข้อเท็จจริงยังไรศาล ทนเจ้าพนักงานบอกว่าจะไปศาลก็ไม่ทน ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยมีอะไรเป็นการด่วนได้เหมือนอย่างถูกระเบิดมือ ถ้าชักเข็มแล้วไม่ชง้างก็กระเบิด สมมติว่าเจ้าพนักงานไปเห็นป้ายตักปรกตามถนนจารว กฎหมายมีว่าไปบอกตำรวจเขามาตักตัวไปสอบสวนได้ หรือถ้าจะไม่ทำอย่างนั้นไปร้องต่อศาลขอให้มัดตัวก่อนพิพากษา ยึดเอามาก่อนคำพิพากษาศาลแพ่งก็ได้ แต่ว่าไม่ให้อำนาจเจ้าพนักงานถึงกับร้อย นี่หนักเหลือเกิน ข้าพเจ้าเกิดมาในศาลเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นศาลออกคำสั่งอะไรก่อนมีคำพิพากษาเด็ดขาด แต่ไม่มีคำพิพากษาเลย ให้พนักงานเทศมณฑลไปยึดป้าย แล้วเกิดมีคดีจะถือว่าป้ายนั้นไม่ตามก แต่เจ้าพนักงานบอกว่าตามก แล้วทำอย่างไรจะพิสูจน์ว่าตามกหรือไม่ตามก บ้ายก็ร้อยเดียวหมดแล้ว อันนี้เป็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเป็นการแย่งอำนาจศาล ซึ่งไม่ควรจะมีเช่นนั้น ทนนอกจากนั้น ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้าไม่เรียกว่าตุฎฎ ข้าพเจ้าเรียกว่าตุฎฎในการที่จะไปเที่ยวชี้แจงว่าอะไรตามกหรืออะไรอนาจารเช่นนั้น และในการที่จะไปร้อยป้ายของเรานั้น ข้าพเจ้าขอเรียนต่อท่านว่า พวกเหล่านี้ ที่เกิดมีอำนาจนั้น อย่างเช่น คณะเทศมนตรีหรือพนักงานเทศมนตรี หรือใคร ๆ ก็ตามที่มีมอบหมายให้ใครทำอะไรไม่รู้ แล้วคณะเทศมนตรีอาจจะมอบให้คนกวาดขอพิศทำได้ แล้วในการที่จะไปร้อยอย่างคณะกรรมการจังหวัด หรือคณะกรรมการอำเภอ ซึ่งคณะกรรมการจังหวัดมอบหมายให้ตามพระราชบัญญัติ ที่เรียก ว่าไป ทำตามก อนาจาร หรือ ไม่นั้น

พวกเหล่านี้ไม่ได้รับการผ่อนผัน ^{๕๕๐} คงจะไปจำกันในศาล ^{๕๕๑} ซึ่งอาจจะมั่งง้อ
 ได้แย่งกันได้ ^{๕๕๒} ซึ่งเป็นไปตามหลักประชาธิปไตย เพื่อให้ทุกคนได้ฟังทั้ง
 สองข้าง เพราะมีการโต้แย้งกันได้ ^{๕๕๓} ซึ่งอันนี้เป็นหลักประชาธิปไตย ^{๕๕๔} ซึ่ง
 ทำให้เห็นออกเห็นใจกัน ^{๕๕๕} อันนี้ ข้าพเจ้า คิดใจในเรื่อง การ รือ ตอนนั้น มาก
 เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าเป็นการมากมายเกินไป ^{๕๕๖} เบ็ดการเบียดเบียนสิทธิของ
 ประชาชนมากเกินไป ^{๕๕๗} สำหรับในหลักประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 จึงเห็นว่ากฎหมายไม่ควรจะรับได้สำหรับพิจารณาต่อไป
 แต่อีกอย่างหนึ่ง ^{๕๕๘} คืออย่างที่ได้อ่านเรียนแล้วว่าในการเพิ่มอำนาจ
 ให้แก่บุคคลที่ไม่ควรเพิ่มให้ ^{๕๕๙} แต่อีกแย่งอำนาจของศาลของตำรวจ ^{๕๖๐} ทน
 การยกเว้นตามบัญชี ^{๕๖๑} มีบัญชีว่าอย่างนั้นอย่างนี้จะยกเว้นให้ ^{๕๖๒} อย่างใน
 มาตรา ๕ ^{๕๖๓} ที่ว่า ^{๕๖๔} บัญชีของทางราชการ ^{๕๖๕} บัญชีของวัดวาอาราม ^{๕๖๖} บัญชี
 ซึ่งอยู่ในอาคาร ^{๕๖๗} บัญชีอันเกี่ยวแก่การโฆษณาเลือกตั้ง ^{๕๖๘} บัญชีสงฆ์
 แล้วบัญชีโรงเรียนไม่มี ^{๕๖๙} บัญชีโรงเรียนไม่ยกเว้นให้ ^{๕๗๐} บัญชีโรงเรียนไม่มี
 ยกให้ ^{๕๗๑} บัญชีโรงเรียนไปที่ไหนก็มี ^{๕๗๒} ในนี้ไม่ได้บอกว่ายกเว้น ^{๕๗๓} ดั้มเสียแล้วหรือ
 ไม่ได้ขึ้นถึงโรงเรียน ^{๕๗๔} ไม่มีใครทราบ ^{๕๗๕} ท่านจะบอกจะไปพูดในคณะกรรมา
 ธิการก็ได้ ^{๕๗๖} แต่ว่าถ้าเขียนกฎหมายอย่างนั้นส่งให้แก่เราอย่างนี้เท่ากับเขาไม่
 ช่างทั้งต้นส่งให้แก่เรา ^{๕๗๗} ทำเป็นเส้า เป็นรอด เป็นคาน ^{๕๗๘} ก็เป็นการใหญ่ ^{๕๗๙} เราก็ก
 เคยดูว่าในสถานที่แล้วว่าคุณสภาแก้ไขกฎหมายอย่างไหนแปลก ^{๕๘๐} เพราะฉะนั้น
 ขอประทานเสนอต่อท่านประธานและท่านทั้งหลายในที่นี้ว่า ^{๕๘๑} กฎหมายนี้ยัง
 ไม่ควรจะใช้ ^{๕๘๒} ยังไม่ควรรับหลักการ ^{๕๘๓} เพราะว่ามีกฎหมายที่พอเพียงจะ
 ควบคุมบัญชีอยู่แล้ว ^{๕๘๔} ขอবারมีท่านทั้งหลายนี้ ^{๕๘๕} อีกอย่างหนึ่งว่า การเก็บภาษี
 บ่อย ๆ ^{๕๘๖} มันเพิ่มค่าครองชีพ ^{๕๘๗} ^{๕๘๘} ^{๕๘๙} ^{๕๙๐} ^{๕๙๑} ^{๕๙๒} ^{๕๙๓} ^{๕๙๔} ^{๕๙๕} ^{๕๙๖} ^{๕๙๗} ^{๕๙๘} ^{๕๙๙} ^{๖๐๐} ^{๖๐๑} ^{๖๐๒} ^{๖๐๓} ^{๖๐๔} ^{๖๐๕} ^{๖๐๖} ^{๖๐๗} ^{๖๐๘} ^{๖๐๙} ^{๖๑๐} ^{๖๑๑} ^{๖๑๒} ^{๖๑๓} ^{๖๑๔} ^{๖๑๕} ^{๖๑๖} ^{๖๑๗} ^{๖๑๘} ^{๖๑๙} ^{๖๒๐} ^{๖๒๑} ^{๖๒๒} ^{๖๒๓} ^{๖๒๔} ^{๖๒๕} ^{๖๒๖} ^{๖๒๗} ^{๖๒๘} ^{๖๒๙} ^{๖๓๐} ^{๖๓๑} ^{๖๓๒} ^{๖๓๓} ^{๖๓๔} ^{๖๓๕} ^{๖๓๖} ^{๖๓๗} ^{๖๓๘} ^{๖๓๙} ^{๖๔๐} ^{๖๔๑} ^{๖๔๒} ^{๖๔๓} ^{๖๔๔} ^{๖๔๕} ^{๖๔๖} ^{๖๔๗} ^{๖๔๘} ^{๖๔๙} ^{๖๕๐} ^{๖๕๑} ^{๖๕๒} ^{๖๕๓} ^{๖๕๔} ^{๖๕๕} ^{๖๕๖} ^{๖๕๗} ^{๖๕๘} ^{๖๕๙} ^{๖๖๐} ^{๖๖๑} ^{๖๖๒} ^{๖๖๓} ^{๖๖๔} ^{๖๖๕} ^{๖๖๖} ^{๖๖๗} ^{๖๖๘} ^{๖๖๙} ^{๖๗๐} ^{๖๗๑} ^{๖๗๒} ^{๖๗๓} ^{๖๗๔} ^{๖๗๕} ^{๖๗๖} ^{๖๗๗} ^{๖๗๘} ^{๖๗๙} ^{๖๘๐} ^{๖๘๑} ^{๖๘๒} ^{๖๘๓} ^{๖๘๔} ^{๖๘๕} ^{๖๘๖} ^{๖๘๗} ^{๖๘๘} ^{๖๘๙} ^{๖๙๐} ^{๖๙๑} ^{๖๙๒} ^{๖๙๓} ^{๖๙๔} ^{๖๙๕} ^{๖๙๖} ^{๖๙๗} ^{๖๙๘} ^{๖๙๙} ^{๗๐๐} ^{๗๐๑} ^{๗๐๒} ^{๗๐๓} ^{๗๐๔} ^{๗๐๕} ^{๗๐๖} ^{๗๐๗} ^{๗๐๘} ^{๗๐๙} ^{๗๑๐} ^{๗๑๑} ^{๗๑๒} ^{๗๑๓} ^{๗๑๔} ^{๗๑๕} ^{๗๑๖} ^{๗๑๗} ^{๗๑๘} ^{๗๑๙} ^{๗๒๐} ^{๗๒๑} ^{๗๒๒} ^{๗๒๓} ^{๗๒๔} ^{๗๒๕} ^{๗๒๖} ^{๗๒๗} ^{๗๒๘} ^{๗๒๙} ^{๗๓๐} ^{๗๓๑} ^{๗๓๒} ^{๗๓๓} ^{๗๓๔} ^{๗๓๕} ^{๗๓๖} ^{๗๓๗} ^{๗๓๘} ^{๗๓๙} ^{๗๔๐} ^{๗๔๑} ^{๗๔๒} ^{๗๔๓} ^{๗๔๔} ^{๗๔๕} ^{๗๔๖} ^{๗๔๗} ^{๗๔๘} ^{๗๔๙} ^{๗๕๐} ^{๗๕๑} ^{๗๕๒} ^{๗๕๓} ^{๗๕๔} ^{๗๕๕} ^{๗๕๖} ^{๗๕๗} ^{๗๕๘} ^{๗๕๙} ^{๗๖๐} ^{๗๖๑} ^{๗๖๒} ^{๗๖๓} ^{๗๖๔} ^{๗๖๕} ^{๗๖๖} ^{๗๖๗} ^{๗๖๘} ^{๗๖๙} ^{๗๗๐} ^{๗๗๑} ^{๗๗๒} ^{๗๗๓} ^{๗๗๔} ^{๗๗๕} ^{๗๗๖} ^{๗๗๗} ^{๗๗๘} ^{๗๗๙} ^{๗๘๐} ^{๗๘๑} ^{๗๘๒} ^{๗๘๓} ^{๗๘๔} ^{๗๘๕} ^{๗๘๖} ^{๗๘๗} ^{๗๘๘} ^{๗๘๙} ^{๗๙๐} ^{๗๙๑} ^{๗๙๒} ^{๗๙๓} ^{๗๙๔} ^{๗๙๕} ^{๗๙๖} ^{๗๙๗} ^{๗๙๘} ^{๗๙๙} ^{๘๐๐} ^{๘๐๑} ^{๘๐๒} ^{๘๐๓} ^{๘๐๔} ^{๘๐๕} ^{๘๐๖} ^{๘๐๗} ^{๘๐๘} ^{๘๐๙} ^{๘๑๐} ^{๘๑๑} ^{๘๑๒} ^{๘๑๓} ^{๘๑๔} ^{๘๑๕} ^{๘๑๖} ^{๘๑๗} ^{๘๑๘} ^{๘๑๙} ^{๘๒๐} ^{๘๒๑} ^{๘๒๒} ^{๘๒๓} ^{๘๒๔} ^{๘๒๕} ^{๘๒๖} ^{๘๒๗} ^{๘๒๘} ^{๘๒๙} ^{๘๓๐} ^{๘๓๑} ^{๘๓๒} ^{๘๓๓} ^{๘๓๔} ^{๘๓๕} ^{๘๓๖} ^{๘๓๗} ^{๘๓๘} ^{๘๓๙} ^{๘๔๐} ^{๘๔๑} ^{๘๔๒} ^{๘๔๓} ^{๘๔๔} ^{๘๔๕} ^{๘๔๖} ^{๘๔๗} ^{๘๔๘} ^{๘๔๙} ^{๘๕๐} ^{๘๕๑} ^{๘๕๒} ^{๘๕๓} ^{๘๕๔} ^{๘๕๕} ^{๘๕๖} ^{๘๕๗} ^{๘๕๘} ^{๘๕๙} ^{๘๖๐} ^{๘๖๑} ^{๘๖๒} ^{๘๖๓} ^{๘๖๔} ^{๘๖๕} ^{๘๖๖} ^{๘๖๗} ^{๘๖๘} ^{๘๖๙} ^{๘๗๐} ^{๘๗๑} ^{๘๗๒} ^{๘๗๓} ^{๘๗๔} ^{๘๗๕} ^{๘๗๖} ^{๘๗๗} ^{๘๗๘} ^{๘๗๙} ^{๘๘๐} ^{๘๘๑} ^{๘๘๒} ^{๘๘๓} ^{๘๘๔} ^{๘๘๕} ^{๘๘๖} ^{๘๘๗} ^{๘๘๘} ^{๘๘๙} ^{๘๙๐} ^{๘๙๑} ^{๘๙๒} ^{๘๙๓} ^{๘๙๔} ^{๘๙๕} ^{๘๙๖} ^{๘๙๗} ^{๘๙๘} ^{๘๙๙} ^{๙๐๐} ^{๙๐๑} ^{๙๐๒} ^{๙๐๓} ^{๙๐๔} ^{๙๐๕} ^{๙๐๖} ^{๙๐๗} ^{๙๐๘} ^{๙๐๙} ^{๙๑๐} ^{๙๑๑} ^{๙๑๒} ^{๙๑๓} ^{๙๑๔} ^{๙๑๕} ^{๙๑๖} ^{๙๑๗} ^{๙๑๘} ^{๙๑๙} ^{๙๒๐} ^{๙๒๑} ^{๙๒๒} ^{๙๒๓} ^{๙๒๔} ^{๙๒๕} ^{๙๒๖} ^{๙๒๗} ^{๙๒๘} ^{๙๒๙} ^{๙๓๐} ^{๙๓๑} ^{๙๓๒} ^{๙๓๓} ^{๙๓๔} ^{๙๓๕} ^{๙๓๖} ^{๙๓๗} ^{๙๓๘} ^{๙๓๙} ^{๙๔๐} ^{๙๔๑} ^{๙๔๒} ^{๙๔๓} ^{๙๔๔} ^{๙๔๕} ^{๙๔๖} ^{๙๔๗} ^{๙๔๘} ^{๙๔๙} ^{๙๕๐} ^{๙๕๑} ^{๙๕๒} ^{๙๕๓} ^{๙๕๔} ^{๙๕๕} ^{๙๕๖} ^{๙๕๗} ^{๙๕๘} ^{๙๕๙} ^{๙๖๐} ^{๙๖๑} ^{๙๖๒} ^{๙๖๓} ^{๙๖๔} ^{๙๖๕} ^{๙๖๖} ^{๙๖๗} ^{๙๖๘} ^{๙๖๙} ^{๙๗๐} ^{๙๗๑} ^{๙๗๒} ^{๙๗๓} ^{๙๗๔} ^{๙๗๕} ^{๙๗๖} ^{๙๗๗} ^{๙๗๘} ^{๙๗๙} ^{๙๘๐} ^{๙๘๑} ^{๙๘๒} ^{๙๘๓} ^{๙๘๔} ^{๙๘๕} ^{๙๘๖} ^{๙๘๗} ^{๙๘๘} ^{๙๘๙} ^{๙๙๐} ^{๙๙๑} ^{๙๙๒} ^{๙๙๓} ^{๙๙๔} ^{๙๙๕} ^{๙๙๖} ^{๙๙๗} ^{๙๙๘} ^{๙๙๙} ^{๑๐๐๐}

ประมวลแพ่งพาณิชย์บอกว่า บริษัทหรือผู้รับประกันภัย จะต้องเสีย ค่ากร
 แสตมป์เท่านั้น บิตกรมธรรม์ประกันภัย (โปลีซี้) แต่ท่านประกัน
 ต้องเสีย ค่าความก็ว่า แม้จะมีประมวลบอกอย่างนั้นเก็บ ก็เป็นหน้าที่
 ของผู้เอาประกันจะต้องมาบิตค่ากรแสตมป์นั่นเอง เพราะฉะนั้นท่านจะบอกว่า
 ออกกฎหมายอย่างนี้ให้เขาเสียมันเป็นไปได้ ถ้ายกตัวอย่างประกันภัยแล้ว
 ผู้เอาประกันก็จะไม่เอาประกัน ฉะนั้นการที่เราจะให้คนเสียเงินบ่อย ๆ โดย
 ไม่จำเป็นและหยุม ๆ หยิม ๆ อย่างนี้ ประกอบกับที่เราปรารถนาหนักหนา
 ว่าจะลด ค่าครองชีพ มาแล้ว กฎหมายนี้ จะเป็นการ เพิ่มค่า ครองชีพขึ้น
 ความเห็นข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ คือกฎหมายอันไม่ควรจะรอใจก่อนอย่าฟังรับ
 หลัดการเลย จึงขอประทานแดงตามทูลแจ้งแด่สมเด็จ

๑๔.๓๐ น.

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
 ตามที่ ท่านสมาชิก ผู้ทรงคุณวุฒิ ท่านได้ กล่าวถึง ว่า พระราชบัญญัติ
 ครอบงำได้ โดยมี พระราชบัญญัติอื่นอยู่แล้ว ในชั้นขอเรียนด้วยว่า
 พระราชบัญญัติที่เราจะ ออกนี้ ไม่ใช่ในพระราชบัญญัติอื่น ๆ ท่าน
 ก็ยอมรับและยอมรับเห็นแล้วว่า บ้านเมืองของเราสับสนทุกประการ
 ใครจะมีประกาศที่หนักได้ ๆ จะมีอะไรก็ได้ ข้าพเจ้าเองดีเป็นเจ้าหน้าที่
 รับผิดชอบและปฏิบัติมาได้พักได้พักก็ไม่มีกฎหมายอะไร ได้แต่ชักชวนอย่าให้
 ทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่เขาทำแล้วไม่มีอำนาจทำอะไรกับเขาเลย ท่าน
 สมาชิกท่านไม่ได้ปฏิบัติท่านก็ไม่ทราบว่าจะขัดข้องเป็นอย่างไร ที่บ้านเมือง
 ที่เราอาศัยได้เรียบร้อยอยู่เดี๋ยวนี้ เราไม่ได้ใช้กฎหมายอะไร นอกจากว่า
 เราขอรับเขาและเขาทำอยู่เดี๋ยวนี้ เรืองเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นจึงได้เสนอ
 เป็นพระราชบัญญัติออกมาเท่านั้น ส่วนที่ถ้าพระราชบัญญัติไม่ควรจะใช้

หรือเป็นการรุนแรงในการเก็บภาษีอากรต่าง ๆ หรือการเก็บค่าธรรมเนียม หรือค่าอะไรในพระราชบัญญัตินี้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดอัตราค่าเช่าไร่น้ำ ท่านอาจจะลดหย่อนลงไปเท่าใดก็ได้ แต่ข้อสำคัญมีอยู่ว่าทางรัฐบาลขอให้พระราชบัญญัติออกใช้เท่านั้นเอง พระราชบัญญัติเรื่องการควบคุมบ้ายมีได้ร่างมานานมาแล้ว ก่อนที่สมาชิกผู้เกี่ยวข้องจะเดินเรื่องมานั้น เขาเสนอร่วมในการทนายทมิตวหนึ่งคือ เป็นภาษา ต่าง ประเทศเหตวนเรากเห็นว่าจะมีข้อ ที่จะทำให้ยาก ยิ่งขึ้น จึงเอามา รวมกับรัฐบาลเสีย เพราะรัฐบาลได้พยายามร่างพระราชบัญญัตินี้มาตั้ง ๒ ปีแล้ว และความซุกซนก็มีอยู่ดังนี้ แต่ความจริงทางสภาผู้แทนแม่แต่สมาชิกฝ่ายค้านหรือฝ่ายอะไรก็เห็นชอบด้วยทั้งนั้น บางทีบอกว่าอยากจะให้มาก กว่านี้ด้วยซ้ำเพื่อความเรียบร้อยความสวยงามของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่ได้เห็นพ้องกันอย่างมากในการออกพระราชบัญญัติควบคุมบ้าย โดยที่ทำไมพระราชบัญญัติอะไรเลย ขอเรียนถามความจริงเช่นนั้น ทางปฏิบัติก็เพื่อเรียนให้ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องทราบไว้ ส่วนที่ท่านบอกว่าเป็นการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น ก็ความจริงเรื่องภาษีบ้ายนั้นกับ ประมวลรัฐฎากรเป็นคนละเรื่องนั้นเขากำหนดขนาดบ้าย ถ้าบ้ายใหญ่ก็ต้องเสียประมวลรัฐฎากรมาก ถ้าบ้ายเล็กก็เสียประมวลรัฐฎากรน้อย ถ้าใช้ภาษาต่างประเทศก็เสียมากไปอีก ไม่ใช่เกี่ยวกับความสวยงามของบ้านเมือง นั่นก็เก็บภาษีอากรไป บ้ายนั้นก็เห็นว่าสะอาดเหมือนกัน ถ้าปล่อยให้บ้ายใหญ่ตามชอบใจเต็มถนนหนทางหมด เพราะฉะนั้นถ้าได้เก็บประมวลรัฐฎากรก็ทำให้ผู้เขียนบ้ายใหญ่ได้ลดน้อยลงไป เพิ่มความสวยงามของบ้านเมืองเหมือนกัน แต่พระราชบัญญัตีบ้ายนี้ไม่เกี่ยวกับประมวลรัฐฎากร เกี่ยวกับใครจะแจ้งความโรงหนัง เขียนภาพติดที่ไหนก็ได้ ดังปรากฏอยู่แล้ว แต่ในเรื่องสิ่งหรือภาพลามกอะไรต่างๆ เมื่อไป พ้อง ร้องคัด ศาลบอก ว่า เป็น คดีบไม่ใช้

อนาจารก็ปล่อยให้ไม่มีปรับ อะไรอย่างนั้น เป็นไปในรูปร่างนั้น ถ้าหากว่ามี
ใครมีติ โฆษณาอะไรด้วย ๆ ขึ้นมาไม่เป็น การ เหมารวม หรือบางที ดั้งอื่น ๆ ก็
ยังมีอีก ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าไม่เหมาะสม ก็ควรให้มีอีกอย่างหนึ่ง คือ ใช้
พระราชบัญญัติคน เป็นเรื่องต่างกับประมวลรัษฎากร ซึ่งเกี่ยวกับกำหนด
เก็บตามขนาดของน้ำยและภาษาค่างประเทศ

ทั้งสำหรับน้ำยส่วนตัวมียกเว้นในมาตรา ๕ แล้ว ไม่ได้ใช้บังคับ
เรื่องน้ำยส่วนตัวไม่ได้ใช้บังคับ น้ำยส่วนตัวของใครจะมีไว้ที่บ้านก็ได้ไม่มี
ข้อบังคับโดยการยกเว้นไว้ในมาตรา ๕ ทั้งนี้ในอาคารโรงเรือนนั้น จะเห็นแต่
เพียงข้างนอกหรืออะไรคืออะไรต่าง ๆ ที่ทำให้เห็นว่า เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม หรือ
ไม่สมควร ส่วนที่เขาจะมีไว้ใน ถ้าเหมาะสมกับพระราชบัญญัตินี้ก็จะ
ไม่ต้องดูในสิทธิของเจ้าของอาคารสถานที่ส่วนบุคคล รัฐบาลก็ได้พยายาม
เหมือนกันเพราะถือว่าเราไม่อยากจะล่วงสิทธิของบุคคล แล้วเขาก็มีสิทธิ
ตามรัฐธรรมนูญหรือตามกฎหมายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการเขียนกฎหมาย
นั้นก็ควรระมัดระวังอย่างเต็มที่อยู่แล้ว

นอกจากนี้ท่านบอกว่าในมาตรา ๓๐ เราอาจรื้อถอน เพราะมีความ
จำเป็น ในนั้นบอกว่าถ้าจำเป็นเมื่อรื้อถอน แล้วจึงดำเนินการคดี สอบสวน
คือไปตามประมวลกฎหมาย วิชาชีพจารณา ความ ซาญา ในเรื่องนี้ เห็นว่า
เมื่อน้ำยอื่น ๆ ซึ่งทำให้ เสื่อมเสีย สม มติ ว่า จะ เป็น บ้าย ประการศของ
คอมมิวนิสต์บังคับได้ตามที่ทุกหนทุกแห่ง ซึ่งเวลานี้ เราไม่ อยากร จะให้มีบ้าย
เช่นนี้เกิดขึ้น จะทิ้งเอาไว้ก่อนจะฟ้องศาลหรือ ด้วยเหตุนี้ก็ได้ให้ทาง
เจ้าหน้าที่รับผิดชอบเสียก่อน แล้ว จึงจะจัดการดำเนินการสืบสวนต่อไป
ซึ่งมีเหตุผลดังนี้ แต่ท่านเห็นว่าไม่มีความจำเป็น ท่านจะแก้ไขให้ข้อ
หรือบรรยายให้ขยายอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ขัดข้องท่านทำได้ แต่ความ
ประสงค์ของบ้ายที่ ทำ เช่นนี้ เพื่อยุติความ

คราฉันทนบอกว่าบายของโรงเรียนมีอยู่แล้ว บายของทางราชการ
 น้อยกว่า ไม่มีการที่จะต้องควบคุม ในมาตรา ๕ ได้มีการยกเว้นอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้น ก็เป็นบาย ของทาง ราชการอยู่แล้ว เป็นการยกเว้น แต่อย่าง
 โรงเรียนราษฎร์เป็นของแผ่นดินที่ควรจะต้องควบคุมด้วย เพราะโรงเรียนราษฎร์
 ไม่ใช่มีแต่โรงเรียนราษฎร์ของคนไทย เป็นโรงเรียนราษฎร์ของคนต่างด้าว
 ก็มิ เราต้องการให้บ้านเมือง เรียบร้อยเหมือนกัน แต่ก็ได้มียกเว้น
 ไว้แล้วเช่นนั้น เพราะฉะนั้นท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องจะทำอย่างไรก็ตามใจ จะ
 แก้ไขคดีทอนข้าพเจ้าก็ไม่ว่า เพื่อความร่วมมือแก้ไขเพื่อความสวยงามของ
 บ้านเมือง อย่าให้สกปรกเดชะเทอะ แต่ขอจึงขอว่าขอให้พระราชบัญญัติ
 ได้ออกไปก็แล้วกัน

๑๔.๖๖ น.

พระนิติบัญญัติประธาน : ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนแจ้งความเห็นท่าน
 รัฐมนตรีเดี่ยหย่อยว่า ถึงแม้ว่าฝ่ายค้านในสภาผู้แทนจะเห็นด้วยแล้ว ไม่ใช่
 คุณิสถาจะเห็นด้วยเสมอไป คุณิสถาไม่ใช่พวกฝ่ายค้านในสภาผู้แทน ตาม
 เหตุผลที่อ้างมาในข้อที่ว่าเพื่อความมั่นคงแข็งแรงและปลอดภัย เพื่อรักษา
 ศีลธรรมอันดีของประชาชน เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
 ตามเทศบัญญัติได้บัญญัติว่าอาคารคือบ้าน เรือน โรงคตตจนถึงบายโฆษณา
 อันติดใจถาวร นั้นเป็นบทวิเคราะห์ที่ชัดอยู่แล้ว แต่ว่าใครสร้างอะไรเพิ่ม
 ขึ้นบนอาคารบนกันด้าดกั บนหลังคากัให้ถือว่าคือเคมอาคารที่มีอยู่แล้ว
 อันเป็นการเพิ่มน้ำหนักแก่อาคารนหนักนต้องขออนุญาต เทศบาล ก่อนทงนน
 ทำเองไม่ได้ แต่ที่ เทศบาล อนุญาตให้ บิดบาย ขยายวาง รถยนต์ตัวโตๆ
 ซึ่งไม่น่าจะทำให้เดชะเทอะ แต่เพิ่มบนอาคาร กันด้าดสังกะสี เขาบาย
 ตัวโตๆ ไปได้ เทศบาลอนุญาตเขาทำไม มีอยู่แล้ว แล้วคำว่าบาย
 บทวิเคราะห์ที่ชัดในประมวลรัษฎากร มีอยู่ บายหมายความว่าบายรียหยอ

LIRT

เครื่องหมายโรงคำ ซึ่งแสดงเป็นตัวอักษรหรือเครื่องหมายอย่างอื่นโดยการเขียนสัณฐานอักษรบนกำแพง ผืนผ้าตาม แสดงไว้ที่โรงงานหรือที่บริเวณโรงคำเหล่านี้เสียภาษั้ หลักการในข้อควบคุม แต่ข้างในเก็บภาษั้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า มันไม่ถูกหลักการ ถ้าหากว่า รัฐบาลเก็บภาษั้ป้ายโฆษณาเสีย ข้าพเจ้ายินดีสนับสนุน เก็บไปเป็นตรงพิศตะเท่าไรก็ว่าไป ภาษาต่างประเทศ เขามาถักเอา จะสนับสนุน แต่การเขียนอย่างนี้ไม่ถูก ถ้าไปแก้กฎหมายประมวลรัชฎากรว่าป้ายรวมถึงป้ายโฆษณา มันก็โตความ เก็บภาษั้ด้วย แต่เดี๋ยวไปแก้เทศบัญญัติว่า ป้ายต่างๆ ให้รวมเป็นของอาคาร นี้เทศบาดเขาทำอยู่แล้ว ผมจึงเห็นว่าออกกฎหมายมามันผิดแนวจริง ๆ ถ้าเก็บภาษั้แล้วมันคุ้มมากทีเดียว และอย่างป้ายส่วนตัวซึ่งมีขนาดน้ำหนักความมันคงอันนี้แหละเหตุคอรัปชั่น อะไรมันคง อะไรเป็นน้ำหนัก ชื่อพระนิพนธ์ ติดอยู่หน้าบ้าน โดเท่าไรจึงอนุญาต ไม่มีอยู่ในนี้ ถ้าปรากฏว่าพระนิพนธ์นี้หมายความเช่นนี้เก็บภาษั้ป้ายอยู่แล้ว

หนึ่งป้ายวัดวาอารามไม่ต้อง อยู่ในควบคุม ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย คืองคุณเหมือนกัน ความจริงเคยจนเขาก้ม เขาเอาทางผู้รับเหมาที่ทำได้จะไปขออนุญาตเขาก่อน เพราะไปติดที่ทางเข้าเขาก็ดูดกุกคั้วระคนสัญญาไปมา ป้ายโรงเรียนเขาก็เอาผู้รับเหมาไปทำ เขาไปขออนุญาต และเทศบาดต้องทำอยู่แล้ว กติบัญญัติบ้านวัดวาอาราม ป้ายวัดไม่รู้จักพึ่งถูกหัวคนหรือ รู้จักเหมือนกัน ป้ายใหญ่ ๆ อย่างที่ท่านดำชิคพูดไว้ เขาประกาศขายยางรถยนต์รั๊กไว้ในที่นาทุ่งบางกระบี่ เก็บภาษั้เขาไป แต่ว่าตกถูกหัวใคร ไม่มีตก ตกก็ถูกหัวพวกเขาเอง เขาทำไม่ตกตก และป้ายเสียมเสียดธรรมด้าวดงเห็นเขาดงได้ อย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าเมื่อกันไม่ถูก ถ้าตัววดงเห็นอะไรผิดเขาดงได้ ผิดกฎหมายแล้วเขาดงก่อนแล้วไปฟ้องศาลทำได้ แต่ว่าไม่ใช่เจ้าพนักงานอื่น ต้องเป็น

เจ้าพนักงานตำรวจ บ้านเมืองมีตำรวจอยู่เท่านั้นในกรุงเทพฯ ถ้าบ้านนอก
ก็มีนายอำเภอด้วย ไม่ใช่หน้าที่เทศบาลจะไปทำ และที่ว่าการอนุญาต
บางที่ก็ตัดออกมาจากกำแพง ย่นยาวขอออกมาจนยัด น้แหละ อำนาจในมือ
เทศบาล แล้วควรจะให้ยาวแค่ไหน ยาวมากเกินไปก็ทำให้เกิดยัดเยียดเป็น
อันตรายด้วย กระผมจึงเห็นว่ากฎหมายเก่า ๆ มีอยู่แต่ของนั้น แก้ประมวล
รัษฎากรเสียให้เป็นป้ายโฆษณาเก็บภาษี แล้วก็มีป้ายต่าง ๆ นั้นก็คุมอยู่แต่
เทศบาลเราคุมอยู่เดิมซิ แต่จะไปติดในที่ดินอาคารของตนเอง เก็บภาษี
มันเสียแล้วมันก็ไม่เอะอะอะไร ส่วนป้ายที่แขวนตามโรงหนัง ถ้าห้อยแทน
ต้องขออนุญาตจากราชหรือคิดรถยนต์ก็ต้องขออนุญาตจากราช การปักป้าย
บนรถยนต์ก็ต้องขออนุญาต เพราะรถยนต์เราไม่ให้ปักสูง กว่า ดินเกิน
๓ เมตร บนรถของหนักเกินไปไม่ได้ ถ้าใครปักสูงเกินไปก็ต้องขออนุญาต
มีอยู่แล้ว การที่มากัดตามหน้าโรงหนังอะไรก็ตาม เพิ่มหน้าหนักมาก อย่าง
ตามที่ติดไว้ ต้นมะขาม หน้า เติมกรุง ถ้าจากราชไม่ อนุญาต ก็ปักไม่ได้
กฎหมายมีอยู่แล้ว ถ้ารัฐบาลถอนไปทำใหม่ข้าพเจ้าคิดว่าจะดีกว่า สำหรับ
กฎหมายฉบับนี้กระผมไม่เห็นด้วยและไม่อยากจะรับหลักการ

๑๔.๕๕ น.

พระยาอรรถการีย์พนธ์ : ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเห็นว่าพระราช
บัญญัตินี้ตราขึ้นมาแล้วในลักษณะซึ่งเราจะต้องแก้ไขอยู่มากก็ตาม แต่
สำหรับในหลักการนั้นข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ที่ท่านสมาชิกผู้มั่งเกียรติดำเนิน
ดำเนินมานั้น ถ้าฟังดูเผิน ๆ แล้ว ดูเหมือน หนึ่งในขณะนี้ เรามีกฎหมาย
ควบคุมป้ายอยู่โดยบริบูรณ์แล้ว และไม่ควรจะมาออกกฎหมายใหม่ แต่
ข้าพเจ้าขอเรียนว่า กฎหมายควบคุมป้ายในขณะนี้ยังไม่ดี และยังไม่
สมบูรณ์ ถึงแม้จะมีในบางแห่งก็ตาม แต่ไม่ใช่กฎหมายป้าย อย่าง
สมบูรณ์ ถ้าว่าคือว่ากฎหมายในขณะนี้ยังมีอยู่ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
สร้างอาคาร พ.ศ. ๒๔๗๘ ได้บอกไว้แต่เพียงว่าป้ายที่ติดต้องมาขอ อนุญาตนั้น

ต้องเป็นบ้ายท่มหน้าหนักศษ ๒๐ ก็โงกรมหรือมีขนาดเกิน ๑ ตารางเมตร นอก
 จากนั้นแล้วผู้ใดจะคิดบ้าย อย่างไรไม่ต้อง มาขอ อนุญาตเลย และมีอยู่ใน
 ประมวลรัฐฎการหรือมาตราหนึ่งทีเก็บภาษบ้าย อันบ้ายตามประมวลรัฐฎการ
 นั้นเป็นบ้ายเฉพาะบ้ายโรงค้ำเท่านั้นเอง คิดบ้ายทีคิดทีโรงค้ำหรือติดภายใน
 บริเวณโรงค้ำ ไม่เกี่ยวกับบ้ายทีติดที่อื่น ๆ เลย ด้วยเหตุนี้การควบคุมบ้าย
 ในที่อื่นเรายังไม่มีกฎหมายเลย การทีจะมีกฎหมายควบคุมบ้ายข้าพเจ้าเห็น
 เป็นหลักการทีชอบทีควรทีเดียว ทีท่านสมาชิกได้บอก ว่า กฎหมายนี้ เป็น
 กฎหมายเก็บภาษบ้าย ซึ่งถ้าท่านไปรดอ่านดูให้ดีแล้ว เราจะเห็นว่าไม่ใช่
 เป็นกฎหมายภาษบ้าย ไม่ใช่เก็บภาษบ้ายเลย แล้วก็ความในมาตรา ๑๕ ซึ่ง
 ให้เก็บเงินนั้น บัญญัติแต่เพียงว่าให้เก็บในขณะทีมาขออนุญาต ซึ่งได้ที
 มาขออนุญาตเจ้าพนักงาน ๆ ต้องทำงาน ก็ต้องมี ค่า ขรรมนิยม ซึ่งตาม
 มาตรา ๑๕ นี้แล้วเรียกว่าค่าขรรมนิยม ไม่ใช่ภาษบ้ายเลยเพราะเก็บครั้งเดียว
 เท่านั้น ไม่ใช่รายปี ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนพอจะแก้ไขได้ในวาระที ๒ แล้วที
 ท่านสมาชิกว่ากฎหมายนี้ไปเกี่ยวข้องกับบ้ายส่วนตัว แล้วเสียเงินในการทำ
 บ้ายส่วนตัวด้วย ซึ่งความจริงได้อ่านในมาตรา ๕ แล้ว จะเห็นว่าบ้าย
 ส่วนตัวไม่อยู่ในความคุ้มครองของมาตรานี้เลย และมาตรา ๑๕ ทีไม่ได้เก็บ
 เงินบ้ายส่วนตัวเลย ด้วยเหตุนี้จึงเห็นว่าควรจรับหลักการแห่งร่างพระราช
 บัญญัตินี้

๑๔.๔๕ น.-

หม่อมเจ้า ชัชวาลิต เกษมสันต์ : ก่อนทีจะพิจารณาว่า สภา
 นกควรจรับหลักการร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ เราก็ควรจพิจารณาว่า
 วัตถุประสงค์แห่งการทีจะออกพระราชบัญญัติเพือ ประโยชน์อะไร ถ้า
 พิจารณาหลักการและเหตุผลจปรากฏว่ามี ๓ สถานคือ

๑. เพือของกันภัยนิตรายคือข้าราชการชน

- ๒. เพื่อควบคุมศีลธรรมอันดีของประชาชน
- ๓. เพื่อความสง่างาม

ปัญหาแรกเรื่องให้ความปลอดภัยต่อประชาชนนั้น ท่านสมาชิกผู้
 เกียรติได้กล่าวแล้วว่า มติเรามีพระราชบัญญัติ หรือ กฎหมาย ควบคุม
 อยู่แล้ว ชักตัวอย่างก็คือพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร ศัพท์ว่า
 “อาคาร” ในพระราชบัญญัตินี้ ท่านไม่ได้หมายความว่า โรงเรียน
 เท่านั้น สิ่งปลูกสร้างใดๆ ทั้งสิ้นที่ติดต่อกับที่สาธารณ เช่นบ้าน เช่น
 โรงเป็นต้น ท่านก็เรียกว่าอาคาร การจะก่อสร้างอาคาร ถ้าจำเป็นจะ
 ต้องไปขอ อนุญาต จาก พนักงานเจ้าหน้าที่ เรื่อง บ้าย ที่ท่าน สมาชิก ผู้
 เกียรติที่สนับสนุนรัฐบาลเมื่อก่อนความขนาด ถ้าขนาดมันเล็ก มันก็ไม่
 เป็นอันตรายต่อสาธารณชน การที่จะขอ อนุญาตก็ไม่จำเป็น เพราะไม่
 เป็นอันตราย ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เสนอร่าง ผู้เสนอร่างต้อง
 ให้ความมั่นคงไม่เป็นอันตรายต่อคนเท่านั้น มันก็ต้องเป็นบ้ายที่ใหญ่พอ
 ควรที่จะทำอันตรายต่อคนได้ ในกรณีเช่นนั้น เมื่อจะปลูกสร้าง เมื่อจะ
 ปลูกขึ้นก็จะต้องได้รับอนุมัติจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วมัน เมื่อมันไป
 แล้วมันทรุดโทรมจะทำอย่างไร ก็มีเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่มีอำนาจสั่ง
 ให้รื้อ ถ้าไม่รื้อเจ้าพนักงานกรเอง แล้วมาเรียกเก็บเอาค่าแรงจาก
 เจ้าของบ้าย มันมีกฎหมายอยู่แล้วที่จะควบคุม ทุนการบักบ้าย เรา
 ดูประเภทที่บักกัน เขาบักกันที่ไหน ที่เขาบักกันมี ๒ ประเภท ประเภท
 ที่หนึ่งเขามักในเคหสถาน ในที่ดินส่วนตัวบุคคล เช่นหมดะกพนักงานเจ้า
 หน้าที่ไม่มีอำนาจจะไปควบคุมเขา แต่ความจริงที่จะไปควบคุมเขาก็ไม่มี
 ความจำเป็น เพราะไม่เป็นอันตราย แก่สาธารณชน ถ้าจะเป็นอัน-
 ตราย ก็อันตรายต่อ ครอบครัวของเจ้าของบ้าน ช่างเขา เมื่อเขาจะไป
 สร้างอันตรายเราจะไปรอนสิทธิเขาทำไม เมื่อเขาอยากจะทำอันตรายใน

ครอบครัวของเขา ทัศนคติในท่าธารณ เทศบาลก็มีอำนาจที่จะ
ควบคุมดูแลไม่ให้มาคิด คิดก็ฟ้องบกรุกหรือทำให้เสียหาย แฉงแก่กรณี
จะเป็นไป ซึ่งมีอำนาจอยู่สมบูรณ์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตที่ใช้
พระราชบัญญัติคนกคช เจ้าพนักงานเทศบาลตนเอง ถ้านอกเขตคนกคช
เจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง ซึ่งเจ้าพนักงานที่ชุดเดียวกันนี้เอง ใช้กฎหมาย
คนด้อย่างก็ใช้ได้ แล้วสำหรับควบคุมให้ปลอดภัยแก่คนก็มีกฎหมายอยู่แล้ว
จะออกกฎหมายให้เผื่อทำไม เคยจนกฎหมายใคร ๆ ก็ว่ากฎหมายรักจะเผื่อ
แล้วออกไปทำไมเมื่อมีอยู่แล้ว ทัศนคติถึงวัตถุประสงค์ข้อที่ ๒ คือ จะ
ระงับการทำให้เสื่อมเสียศีลธรรม การที่จะมีคบายที่จะทำให้ศีลธรรมเสื่อม
ทนก็ออกเจตนาเมื่ออยู่ ๒ ชนิด ๓. ตามกอนาจาร ๒. ไปในทางบำรุง
กามคุณ ตามกอนาจารนั้น เรามีกฎหมายลักษณะอาญาอยู่แล้วก็ควรใช้
ได้พอ สำหรับบำรุงกามคุณเราก็มพระราชบัญญัติควบคุมการขายยาซึ่ง
ออกไปไม่นานนี้ ห้ามไม่ให้โฆษณาถึงที่ บำรุง กามคุณ หรือ คุม กำเกิด
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วอะไรเล่า ที่จะทำให้เสีย ศีลธรรม ข้าพเจ้านึกไม่ออก
สรุปแล้วยังมีกฎหมาย อยู่เหมือนกัน ต่างแต่ว่า พนักงาน เจ้าหน้าที่เป็น
ตำรวจ ทัศนคติจะยกอำนาจมาให้เทศบาล ข้าพเจ้านึกว่าเทศบาลไม่สามารถ
จะทำ เพราะเขาไม่มีพนักงานที่จะไปตรวจควบคุมขายได้พอ จะทำได้
ก็เพิ่มงบประมาณ เทศบาลก็ร้อง ออกหนังสือถึงตำรวจว่าไม่มีเงินก็ไม่เชื่อ
แล้วจะทำอย่างไร ข้าพเจ้านึกไม่เห็น ในเมื่อมีกฎหมายอยู่แล้ว ไม่ควร
จะเพิ่มเข้าไปอีก

ทัศนคติประการที่ ๓ ในเรื่องสวยงาม อะไรเป็นสวยงาม บุคคลหนึ่งก็
เห็นอย่างหนึ่ง อีกคนหนึ่งก็เห็นอีกอย่างหนึ่ง นี่เป็นเรื่องของความเห็น
บุคคลแต่ละคน ทัศนคติอย่างบ้างเห็นมีหนองงาม บ้างเห็นว่ามีหนอง

คอมมิวนิสต์ที่ถูกฉีกไปนั้น จะไม่มีใครมาฟ้องร้องต่อศาล เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะวิตกในเรื่องนี้

แต่สำหรับในการพิจารณาต่อไปนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าร่างพระราช
บัญญัติจะไปขัดกับรัฐธรรมนูญด้วยซ้ำ ท่านดูบ้ายอะไรเป็นบ้ายคิดป
จะเป็นภาพพิชิตเขียนหรือภาพหนังสือ หรืออะไรก็ตาม ที่เป็นวัตถุต่างๆ ท่าน
ดูหนังสือพิมพ์ทุก ๆ ฉบับอย่างในการลงแจ้งความ ความบายนั้น ก็เป็นไป
ตามกฎหมายแล้ว

ท่านถ้าไปพบประเพณีการค้าขาย หนังสือพิมพ์ตามร้านทุกแห่งเขาจะ
ได้ บัดได้ข้างหน้าบ้าง ข้างฝาบ้าง นิตได้ขีดที่เดียว หนังสือพิมพ์ก็ตาย
เป็นบ้ายเสียแล้ว จะแจ้งความ ต้อง ส่งให้เจ้าพนักงานตรวจ เสียก่อน
รัฐธรรมนูญก็ห้ามเสียอีกว่า ถ้าไม่ใช่ ต้มมีใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศภาวะ
ฉุกเฉินก็ห้ามไม่ให้เรียกหนังสือพิมพ์มาตรวจ แล้วจะทำกันอย่างไร ข้าพเจ้า
ก็เห็นว่าออกไปแล้วอันตรายที่จะถึงกับขัดรัฐธรรมนูญจะเกิดเป็น โมฆะชน

อีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเห็นสมควรว่าคำสั่งหรือให้เอกสิทธิ์กับคน
ไปแล้วคือในเรื่องบทกวีนั้น ในบทกวีนั้นให้สมาชิกรัฐสภา คือสมาชิกรัฐ
วุฒิสภาและสภาผู้แทนทำกรโฆษาได้ตามใจ เพราะว่าการขีดเขียนนั้นไม่เป็น
บ้ายเสียแล้ว ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเราจะให้เอกสิทธิ์แก่สมาชิกรัฐสภาคือสมาชิกรัฐ
วุฒิสภาและสมาชิกรัฐสภาผู้แทน ทำไมจะต้องมาผูกขาดสมาชิกรัฐสภาเท่านั้นว่า
มีฐานะดีกว่าคนอื่น นาย ก. นาย ข. เขาอาจมีความรู้ดีกว่าสมาชิกรัฐสภาเพียง
เขาอาจออกโฆษณาของเขาเพื่อจะเข้ามาเป็นสมาชิกรัฐสภาในครั้งหน้า จะ
ต้องขออนุญาต เมื่อขออนุญาตแล้วเจ้าหน้าที่จะให้หรือไม่ก็ไม่ว่า ถ้า
การกำหนดโดยรัฐบาลเขาสั่งกั้นตนออกก็เป็นไม่ไห้ขัด เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า
เห็นว่าออกกฎหมายที่รอนสิทธิบุคคล และมาให้เอกสิทธิ์แก่บุคคลหมู่หนึ่ง
จึงเป็นกฎหมายที่ไม่สมควรจะรับหลักการไว้พิจารณา

๑๕.๐๐ น.

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
 ที่จริงการออกกฎหมายนั้นออกเพื่อการควบคุมบ้าง โดยเฉพาะคือว่าเกี่ยวกับถนนหนทาง บ้านเมืองจะเอะอะเท่านั้นเอง ก็เคยพิจารณาใหญ่โตไปถึงเรื่องพระราชบัญญัติอื่นและให้เป็นไปอย่างอื่น ซึ่งในชั้นก็ไม่ไปถึงอย่างนั้น ก็ได้เรียนกับท่านสมาชิกแล้วว่า วัตถุประสงค์หรือหลักการของพระราชบัญญัตินั้นก็เพื่อจะให้มันเกิดผลดังที่เรียนมาแล้วเท่านั้นเอง ไม่ได้หมายความไปถึงอย่างอื่น เพราะฉะนั้น ทางรัฐบาลจึงบอกว่าคุณจะแก้ไขอย่างไรก็ได้ แต่มีความประสงค์ว่าเวลานี้ทางรัฐบาลหรือทางเจ้าหน้าที่ปฏิบัติไม่ได้ จะให้ทำอย่างไร จะไปบอกอะไรก็ได้ จะให้เขาทำอะไรเขาไม่ทำก็ได้ แล้วจะเอาอย่างไร ก็อยากจะทราบอย่างนี้ ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้ชี้แจงและไปข้างถึงในเรื่องกฎหมายที่มีอยู่แล้ว ความเป็นจริงมีอยู่แล้ว แต่ทำไม่ได้ เขาจึงขอให้กฎหมายอื่น เช่นเดียวกับที่ท่านบอกว่าพระราชบัญญัติอาคารออกใช้แล้ว จะมาสร้างสิ่งที่ ข้าราชการโทรคมนาคมเกี่ยวกับอาคารหรือสิ่งประกอบอาคาร บทนี้นักใช้บังคับแต่เฉพาะในเขตเทศบาลเท่านั้น แต่ที่ประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยอาคารนั้นจะทำได้ก็ในเขตเทศบาลแล้วนอกเขตเทศบาล ที่ไม่ได้ใช้พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารทำได้อย่างไร เขาก็ทำได้ตามใจชอบ เมื่อไม่มีข้อมบัญญัติได้แล้ว ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องจะว่าอย่างไร ถ้าเป็นเช่นนั้น ไม่ได้ใช้บังคับทั่วไป นอกจากนี้ ท่านบอกว่าเกี่ยวกับทางสาธารณสุขุ์บ้านเมืองจะทรุดโทรมเสียหายไม่ปลอดภัย กฎหมายสาธารณสุขุ์ไม่มี เมื่อกฎหมายสาธารณสุขุ์ไม่มีก็เป็นเรื่องของเทศบาล เกี่ยวกับความปลอดภัยเจ้าหน้าที่จะทำอย่างไร สาธารณสุขุ์เขารับผิดชอบแต่เพียงว่าทางสุขภาพจะดีหรือไม่เท่านั้น เพราะฉะนั้นจะสร้างพระราชบัญญัติที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ท่านก็ไม่ได้ แต่

LIRT

สมมติก่อนก่อนคือคุณพระนิตินัย ๆ ท่านก็พูดถึงว่าเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ
 อะไรต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติจรรยา ความจริง
 พระราชบัญญัติจรรยาจริง มีแต่บอกว่า จะมาแก้กระกระถนนหนทางใน
 การจรรยาเท่านั้นเอง แต่ที่เขาบิตได้ไม่กระกระเลย มีหลายอย่างไว้
 รวม ๆ กันไม่ใช่กระกระอย่างเดียว เขาอาจจะบิตที่กำแพงหรือที่ไหนก็ได้ ซึ่ง
 มันก็ปรกเถอะเถอะ แต่อย่างถนนราชดำเนิน ซักตัวอย่าง ซึ่งเป็นถนน
 ที่จะต้องรักษาความสะอาดสวยงาม ใครจะบิตบ้ายที่ไหนก็ได้ อย่างสมมติ
 ผู้มีเกียรติจะเห็นว่า จะแข่งขันฟุตบอลที่ สนามกีฬา โต้วาที ที่ไหนได้
 แผ่นป้ายเบื้อเรือ ไปบอกที่เทศบาลว่านี่กระกระ ไปผูกกับเสาไฟฟ้า ผูกกับโคม
 จะทำให้เสาไฟฟ้าหรือโคมแตกได้ น้เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เทศบาลบอกว่าทำ
 ไม่ได้ เราบอกว่าต้องมาปลดของเราดงซี ปลดของข้าพเจ้าซี เพราะฉะนั้น
 เหมือนเรื่องเกิดขึ้นเช่นนี้แล้วเราไม่มีพระราชบัญญัติใช้จริงว่าอย่างไร ยุดี้ ๆ
 เขียนถนนเถอะไปหมด แล้วทำอย่างไร เทศบาลก็ตบไปกวาดไป ทุกวัน
 ก็กวาด แล้วเป็นกระกระคิดเถอะเถอะไปตามกำแพง ข้าพเจ้าเองตั้งเทศบาล
 บอกว่าไม่มีกฎหมาย ทนไปก่อน ส่งคนไปกวาดหรือไปเช็ดเช็ด แล้วให้
 เจ้าหน้าที่ไปชี้แจงกับผู้ที่เป็นเจ้าของ ก็ได้แต่เท่านั้นเอง ที่ขุดได้ทุกวัน
 แล้วข้าพเจ้าถูกว่ามาแล้ว บอกว่าเชิญซีเขาอะไรมาอ้าง ดองมารอของ
 ข้าพเจ้าซี นี่ทำอะไรไม่ได้ ขออย่าให้ตีความมากไปเลยครั้น เพียงที่ข้าพเจ้า
 ชี้แจงมานเป็นเรื่องราวขอเท่านั้นเองจะเอาอย่างไรก็เอา

ท่านท่านบอกว่าบ้ายในทุ่งนา ถ้าเขาจะไปบิตบ้ายก็เชิญเขาบิตไปซี
 ในทุ่งนาไม่มีใครเป็นอนัตราัย แต่อย่าให้เป็นสิ่งที่เกิดตามกหรือโชษณาเกี่ยว
 กับศีลธรรมของประชาชนอะไรอย่างนี้ นั่นอำเภอก็ต้องห้ามในเขตเทศบาล
 ถ้าไม่เป็นอนัตราัย ถดางทุ่งทำอย่างไรก็ไม่ว่า แต่ตั้งอันเราไม่บังคับบิตจะ
 ให้เรียบร้อย นี่เหตุผลก็ชัดด้วยกันหลายอย่าง ทนเมื่อนท่านสมมติผู้

เกียรติได้เข้าไปฉีดวัคซีนเข็มแรกด้วยอย่างเรื่องภาพอนาจาร หรือภาพลามก
 ที่ลงในหนังสือหรือที่เขียนอะไรนั้น ศาลยังตัดสินลงโทษไม่ได้ เมื่อเอามา
 มีดทกถนนจะทำอย่างไร จะไม่ รื้อถอนลงหรือไม่จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดหรือ
 เพราะไม่มีกฎหมายบังคับเขา การเขียนไว้ก็หน้าโรงตกรัดโรงหนึ่งโดย
 เอารูปโป๊ ๆ มาเขียนแล้วจะทำอย่างไรไม่ทราบ เรื่องนี้ขอเรียนว่าดีหรือไม่ดี
 เพราะฉะนั้นเรื่องความสวยงาม แต่งกันคนละแง่อาจเห็นความละเอียดละว่า
 สวยงามก็ได้เห็นสิ่งที่ส่ออาดหมดจดว่าสวยงามก็ได้ แต่สิ่งที่ส่ออาดสวยงาม
 ทุกคนก็รับรองว่าสวยงาม สัมมัตว่าถนนราชดำเนิน ของเราเรา ทำความ
 สอาดไว้ ใครมาทำความสกปรกเลอะเทอะมาบีค้ายโฆษณาทำทุกสิ่งทุก
 อย่างเลอะเทอะเช่นนั้น คิดว่าคงจะไม่สวยงามเป็นแน่ แต่จะแต่งเห็นกันคน
 ละแง่อย่างไรไม่ทราบ สำหรับความเห็นของข้าพเจ้าเองเห็นว่าคงจะไม่สวย
 ทัศนมายจนถึงเรื่องที่เราให้สิทธิกับ สมาชิกรัฐสภา และว่าเป็นการที่ไม่ถูกต้อง
 ขอนึกถึงความจำเป็น ถ้าไม่เงินไว้ให้เจตาเดือกคงจะทำอย่างไร เพราะการ
 เลือกตั้งต้องโฆษณาต้องทำทุกอย่าง เพื่อให้ราษฎร เข้าใจความประสงค์ และ
 เพื่อได้ตัดสินวินิจฉัยว่าเป็นอย่างไร แต่ถึงกระนั้นก็ดี ในต่างประเทศข้าพเจ้า
 เคยเห็นในการโฆษณาเดือกตั้งเจ้าหน้าที่ซึ่งต้องทำที่ไว้ให้ ไม่ใช่ไปบีค้าย
 เอะหรือเขียนไว้ตามกำแพงฝาผนังไม่ได้ เขากำหนดไว้ว่าผู้ที่สมัครรับเลือก
 ตั้งจะบีค้ายโฆษณาต้องมาบีค้ายโฆษณาที่ตรงนั้น ๆ ทุกคนก็ไปบีค้ายเขา
 กำหนดไว้ซึ่งระเบียบอย่างนั้น แต่ก็เป็นความสะดวกด้วยไม่ต้องเสียเงินมาก
 มาย เป็นอย่างนี้เคยเห็นมาแต่ก็เป็นกรณีอันหนึ่งซึ่งกันและกันเพื่อประโยชน์
 ทั้งหลาย แต่ว่าข้าพเจ้าเองขอเรียนปรึกษาว่าจะทำอย่างไร ต้องการ
 ควบคุมอย่างไร เพราะฉะนั้นจะแก้อย่างไรก็ได้ไม่ขัดข้อง ถ้าหากว่าเหมาะสม
 ทศวรรษจะกระทำ

๑๕.๐๗ น.

พระยาอรรถกรมมณุตติ : ข้าพเจ้าก็เป็นนทกแกกฎหมายคนหนึ่ง

แล้วกฎหมายซึ่งออกมาเกี่ยวกับความ ด้อยงาม ของบ้านเมือง เกี่ยวกับ
 ความสงบเรียบร้อย เกี่ยวกับความแข็งแรง ความปลอดภัยของประชาชน
 ข้าพเจ้าเคยรับหลักการเดิม แต่สำหรับพระราชบัญญัตินี้ รู้สึกว่า จะรับ
 หลักการไม่ได้ เพราะเหตุว่าถ้าพิจารณาข้อความไปแล้วเห็นว่าจะเป็นการ
 ทำลายหลักใหญ่คือวัตถุประสงค์ทั้งหมด ข้าพเจ้าได้ร่างกฎหมายมาหลาย
 ฉบับ แต่ไม่เคยเห็น กฎหมาย ฉบับหนึ่ง ฉบับใด ที่จะทำลายสิทธิเสรีภาพ ของ
 บุคคลและทำให้เกิดความอลงเวงในการค้าอะไรทุกอย่างเหมือนกับพระราช -
 บัญญัตินี้เลย ยกตัวอย่างง่าย ๆ ประการที่ ๑ บัญชีไม่รู้ว่าอะไรเสียแล้วใน
 เบื้องต้นคือบัญชีส่วนตัวกับบัญชีชั่วคราว ๓ อย่างนี้ถ้าพิจารณาแล้ว แม้เป็น
 เจ้าหน้าที่เองข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะวินิจฉัยไม่ถูกต้อง อย่างตัวอย่างง่าย ๆ
 บัญชีส่วนตัวบอกว่า บัญชีที่ตั้งอยู่ในที่ของตัวเอง รวมตลอดถึง ประกาศให้เข้า
 ประกาศขายบ้านหรือที่ดิน ประกาศให้รางวัลแก่บุคคลที่นำสิ่งของที่หาย
 มาคืนให้ และประกาศอื่น ๆ อันเป็นกิจส่วนตัวทำนองเดียวกัน ทั้งนี้บัญชี
 ชั่วคราวคือให้มีการประชุมกัน การย้ายที่อยู่ ไซ้ขายบ้านกับเดหลังดูคุณกัน
 เหลือเกิน จนถึงบทให้ขออนุญาต บัญชีชั่วคราวต้องขออนุญาต บัญชีส่วนตัว
 ไม่ต้องขอ นอนจนขี้แตกเต็มที่จะทำให้เกิดโกลาหลอลงเวง แล้วประการ
 หนึ่ง คำว่า บัญชี ไซ้เฉพาะโฆษณา ธุรกิจ การค้า เพราะฉะนั้นถ้า
 เป็นบัญชีโฆษณาไม่ได้ควบคุมเลย ควบคุมแค่บัญชีการค้า ทั้งนี้หมายความว่า
 ชั่วคราวเป็นการรับค่านขออนุญาตเจ้าหน้าที่งานตั้ง ๓๐ วัน ถ้าหากว่าการ
 ขายอะไรจะขายรับค่านตั้งการ ๕ วัน ๑๐ วัน ไม่มีวันถ้าเร่งได้ถ้าของนั้นเสีย
 หายหรือนำไปก็ต้องปล่อยให้นำไปมีฉันทนผิดกฎหมาย หลักการควบคุม
 การพิจารณาหรืออะไรก็ดี การควบคุมมีอยู่ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเขียนใน
 กฎหมายว่าทำอย่างนั้นอย่างนั้นผิด ขอนเป็นรูปกฎหมายที่ชัดที่สุด เพราะ
 ว่าราษฎรอ่านราชกิจจานุเบกษาแล้วรู้ว่าอะไรผิดอะไรไม่ผิด จะได้ไม่ทำ แต่อัน

นี้ไม่ใช่อย่างนั้น ให้ไปขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน และเจ้าพนักงานนั้น
 จะอนุญาตหรือไม่โดยอาศัยหลักอะไร ไม่ได้เขียนไว้ในพระราชบัญญัติ
 หลักความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ไม่มีหลักอะไร
 คายตัวแน่นอนลงไปได้ เพราะฉะนั้นคงคิดถึงอย่างที่เป็นที่บัญญัติไว้
 แล้ว ถ้าออกกฎหมายนี้ไปจะต้องมาขออนุญาตมีจำนวนนับแสน เพราะ
 บ้ายนั้นรวมทั้งตกตา ตกอยู่ตามร้าน อะไรที่เขียนไว้ในกระเจก ก็รวมเป็นบ้าน
 อย่างที่ท่านส่งมาซึ่งว่าหนังสือพิมพ์ก็เป็นบ้าย ถ้ามีคนเดียวก็อาจไม่เป็น เพราะ
 ฉะนั้น ถ้าหากว่า เราจะออกกฎหมายนี้ไปแล้ว รู้ดีว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคล
 อยากรจะเคารพต่อกฎหมายแทบจะต้องหยุดขงกั้ง แต่ว่าในระยะเวลากฎ-
 หมายออกไปคนก็ไม่กลัวเพราะไม่มีเจ้าพนักงานปฏิบัติ จะยกตัวอย่างให้
 เห็นได้ง่าย ๆ ว่าหน้าโรงเรียนมหาพฤฒาราม ตั้งที่ปลูกสร้างอยู่นั้นก็ตั้งวาง
 ทางจราจรผิดพระราชบัญญัติทุกอย่าง ก็มาแต่ใครทำเสร็จหรือไม่ มีแต่
 ว่าเพียงถนนหนทางจะเดินไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าพูดถึงว่าประโยชน์สำหรับ
 ท้องออกพระราชบัญญัติในรูปประโยชน์น้อยเต็มที นอกจากนั้นหลัก
 การใหม่ทบัญญัติขึ้นมาบอกว่าคนยังไม่ผิดเจ้าพนักงานรอมาก่อน ข้อนี้
 ไม่เคยมีในกฎหมายใด ๆ เลย นอกจากจะเห็นได้ชัดว่าสิ่งนั้นจะเป็นการทำ
 ลายหรือเป็นอันควายร้ายแรงแก่ประเทศชาติบ้านเมือง แล้วบอกเสียด้วยว่า
 บ้ายรชมาแต่ได้โปรดเกล้าและต้องให้ดำเนินการเป็นคดีอาญา คดีด้วยบังคับ
 เพราะฉะนั้นเจ้าพนักงานดำเนินการอะไรมาผิดพลาดไปแล้ว ก็ดำเนินการ
 อาญาหมดเพื่อป้องกันตัว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นว่ากฎหมาย
 นี้มีความรับผิดชอบ กฎหมายยังไม่ใช้ทันที บอกว่าจะใช้ในเขตเทศบาล
 หรือที่ใดที่หนึ่งจึงออกพระราชกฤษฎีกา ทนมาตั้งบ้ายที่มอยู่แต่จึงเป็น
 บทเฉพาะกาลของกฎหมาย นี้ไม่ใช่เป็นบทเฉพาะกาล บอกว่าบ้ายซึ่ง
 คัดคงหรือทำจนกอนจนไว้พระราชบัญญัติ ให้ยื่นคำขออนุญาตตามเงื่อนไข

เด็กรุ่นเป็นส่วนใหญ่ในเรื่องบ้าน คิดกันจนกระทั่งตามถนนเกิดชนกชาติ
 ทรายนครจะเดินไปก็มองบ้านเท่านั้น ไม่เห็นชวาชัย และก็เป็นเหตุให้
 เกิดอุบัติเหตุบ่อย ๆ คนตายด้วยสาเหตุเรื่องบ้านมากมาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ
 คอมาจวออเมริกาขอทักท้วงหมายควบคุมเพียงใดหรือไม่ แต่ว่าเด็กรุ่นมาก
 มากทีเดียว เพราะไม่มีกฎหมายให้อำนาจจำกัดติดตั้งบ้าน โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งใหญ่ ๆ ตามมูมถนนหรือที่กำแพงอะไรเช่นนั้น ถ้าปล่อยให้คน
 เราจะใช้สิทธิเสรีภาพเกินขอบเขต ก่อให้เกิดความลำบาก นอกจากคามที่
 กันด้านของเขว นอกจากนั้นบ้านใหญ่ ๆ คิดกันเดชะเทอะ ดูไม่สวยงาม
 อย่างที่สะพานผ่านฟ้า ท่านจะเห็นบ้านอันเบ้อเริ่ม ๆ ติดบ้านกัน ซึ่งเรา
 เฝื่อนยืนอยู่หรือเดินผ่านไปในด้านที่ข้างข้างแล้ว มันขาดความสวยงามของ
 ประเทศบ้านเมืองหมด อย่างเรามตกรรมและตั้งก่อสร้างที่เป็นคิดป้อย่มาก
 หลหลาย การที่ติดตั้งบ้านที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ทำให้เสียโฉมหมด ข้าพเจ้า
 เห็นว่าเหตุผลที่รัฐบาลคิดคุมบ้านหมดเพียงพอแล้ว การที่เราจะมา
 คำนึงถึงถ้อยคำในพระราชบัญญัติเห็นวาชัยของมากมายนั้น ดูผิดที่
 เคยได้ขอว่าเห็นเหตุผลกฎหมายต่าง ๆ มาแล้ว เราควรเห็นเหตุเสียทั้งฉบับ
 กันแล้วกัน ถ้าตั้งใดที่เราเห็นว่าไม่เหมาะสมไม่สมควรก็เห็นเหตุไปเลยไม่ต้อง
 เกรงใจรัฐมนตรีกันนะ ข้าพเจ้าเห็นว่าเสรีภาพของบุคคลในการที่จะออก
 กฎหมายควบคุม ไม่ใช่เป็นการเกินขอบเขตของรัฐธรรมนูญเลย เราไม่ควร
 ตั้งที่ศาลฎีกาขึ้น เป็นต้นว่าบ้านของ ตึกกรมที่เราจะสร้างจน เราไม่ใช่
 ว่าจะสร้างตามชอบใจ เรามีกฎหมายควบคุมการก่อสร้างอาคารอยู่ เรา
 ต้องไปขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ จริงอยู่การขออนุญาตนั้นบางทีกลุ่ม ๆ
 ตอน ๆ เพราะการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ เราไม่ควรควบคุมกันบางทางอื่น
 แต่ไม่ใช่ทางกฎหมาย

ในเรื่องที่กระทรวงมหาดไทย หรือเบตเคตตะอะไรอย่างที่ท่านว่า

พวกเรามาเห็นเหตุกันดีกว่าในคราวหลัง แต่ในเรื่องหลักการแล้วข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย ไม่ใช่ว่าเด็กเป็นฝ่ายค้าน แดงนั้นเห็นพ้องด้วย เพราะมันเดชะเทอระกันไม่ว่า จะตั้งที่ไหน ตัดที่ไหนนับวันบายจะโตจน ๆ ต้นตอเราแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีกฎหมายเรื่องบายนเสียที จึงขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติ

๑๕.๑๘ น.

พระยาอาณาจักรบริบาล : ฉันทขอค้านหน่อย เหตุผลที่ขอค้านในฉันท เพราะไม่เห็นด้วยกับบทชี้ในเรื่องหลักการ เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงเห็นเช่นนั้น เพราะขอตนคนเดียว ขอให้พิจารณาก่อนว่า บายทั้งหลายที่จะยกกันมากมายตามทกข้อร่างนั้น ก็อยู่ในเขตเทศบาลไม่ใช่ในป่าในดงที่ไหน เพราะกฎหมายนั้นบอกแต่จะชี้ที่ไหนก็จริง แต่เราควรกันอยู่ถ้ามันอยู่เฉพาะในกรุงเทพฯ และในหัวเมืองเท่านั้น เรื่องนี้ทำไม่ได้ออกเป็นเทศบัญญัติ มาออกกฎหมายทำไม ฉันทเป็นขอตน เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องของนายกเทศมนตรีมากกว่า เพราะอยู่ในเขตในอำนาจของเขา ไม่ควรไปแทรกแซงอำนาจของนายกเทศมนตรี เขาเป็นถึงเจ้าของท้องถิ่น ที่ข้าพเจ้าพูด กฎหมายนั้นหมายความว่าไม่ได้ชี้ไปที่ทุกเขต เรื่องยกบายหรือโฆษณาอยู่เฉพาะในเขตเทศบาล ไม่ได้ชี้ที่ไหนมากมาย เพราะฉันทขอให้ท่านส่งมาซักทงหลายไปครัดักในข้อนี้เอง ความจริงในเรื่องเหล่านี้ชี้ในเขตเทศบาลซึ่งมีเทศบัญญัติฯ ได้จะทำเมื่อไร ชี้อย่างไร แล้วแต่กาถเทศระ เวदानเขาจะแกหรือไม่ข้าพเจ้าไม่รู้ อยู่ในหน้าที่ของเขาโดยเฉพาะเราไม่ควรจะแทรกแซง เมื่อเราให้อำนาจเขาเป็นเทศบาลก็ควรมอบอำนาจให้แก่เขาในเรื่องเหล่านี้ อย่างไรก็ตามก็กฎหมายออกไปชี้ในเขตเทศบาลเป็นส่วนใหญ่ ขอให้พิจารณาถึงชั้นเป็นขอใหญ่

ออกข้อหนึ่งทงกฎหมายออกมความประสงค์ ๑ ประการ เพื่อ

ความปลอดภัย เพชรศักดิ์ธรรมและเพื่อเป็นระเบียบเรียบร้อยและสวยงาม
 ทว่าความมั่นคงแข็งแรงทนทาน ปลอดภัย ขอให้ท่านคิดเรื่องบายกับคนธา
 ทกมกคน เรียงไม่ประวัตเตย มทไหนบางทหนักด บ้ายไม่มั่นคง
 จนกับคนธาหัก ไม่มี กฎหมายที่จะออกต่จนมอกมากกกาน เช่นอนตราย
 คนตายจนตะกคน มีมากกกาน แล้วใครทำบายเขาก็ต้องทำให้มั่นคง
 ความธรรมดา ไม่ใช่คนบ้ายขอ คนไม่ปกติ เขาต้องทำมั่นคงและให้คน
 ทงหลายเห็นเป็นทีเตอมใส่ในข้อโฆษณาของเขา แล้วทำไมจะไปทำบายยุ
 ุให้กับคนธาหัก จะมีชนใดอย่างไร จะมีได้ช่าเป็นหนังสือหรือในพื้น
 แล้วเราจะไปต่อจนออกกฎหมายทำไม ซึ่งจะไปแข่งกับนายกเทศมนตรีเขาใน
 ขอเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเขาจะคิดอย่างไรถึงคราวจำเป็นกระมัง ส่วนข้อ
 ทว่าเพื่อรักษาศีลธรรมของประชาชน จริง อาจมีคำโฆษณาในเรื่องศีลธรรม
 เช่นเป็นต้นบอก ว่าขอเชิญชวนท่านทงหลายเพื่อเป็นทดำราญ อะไรเหล่านี้
 เป็นต้น ถ้าหากว่าผิดศีลธรรมจริงๆ เขาไม่จำเป็นต้องยกบาย และอาจ
 จะไม่มีข้อเสียด้วยซ้ำ การที่จะโฆษณาเช่นนั้นก็หากว่าโฆษณาผิดกฎ—
 หมายกต หรือโฆษณาในทางผิดศีลธรรมกต เราจะหาตัวเจ้าของโฆษณา
 ไม่ได้มากกว่าที่จะโฆษณาทางหนังสือ ถ้าอยากจะไปลงทุนลงแรงบัตประ
 กาศก็ตามกำแพงแล้วออกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องเกยวของใน
 เรื่องเหล่านี้ให้เตอตรอนเตย ขอให้ท่านทงหลายได้โปรดพิจารณาอย่างนั้น
 ออกข้อหนึ่ง เพื่อความสวยงาม เราต้องการสวยงามด้วยกันทงนั้น แต่
 การสวยงามเพียงไหนเป็นเอกเรื่องหนึ่ง เป็นขอทว่าแล้วแต่จะเขียนอย่างไร
 ให้ช่อว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นจะเกยกันทำไมว่าอะไรสวยงามหรือไม่สวย
 งาม อย่างน้อยรัฐมนตรีก็ไม่ได้ไป แต่กลับปล่อยให้ตำรวจทำอะไรอะไร
 ไม่ได้ เพราะฉะนั้นหลักการบอกไว้เช่นนี้ ข่าพเจ้าเห็นอย่างไรถึงเวลาอันควร
 แต่หลักการบอกขอหนึ่งกคอกว่า เรื่องค่าธรรมเนียมซึ่งใครจะทำบายกตของเสีย

ค่าธรรมเนียม เป็นเหตุสำคัญ เพราะเหตุไรจึงว่าเป็นเช่นนั้น การเสีย
เงินน้อยก็ไม่มีใครเดือดร้อน แต่ถ้าเสียตั้ง ๕๐ บาท ๓๐๐ บาทก็เดือดร้อน
ข้อสำคัญคนที่ต้องไปหาเจ้าพนักงานเดือดร้อนที่สุด เช่นบอกจางหนอน
ไปอำเภอ มันเวียนหัวเหลือเกิน ถ้าหากความเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
ทำไม่จงจังก้อย่างนี้ แล้วท่านอาจตั้งอเมริกา แหม เหลือเกิน ในเมืองไทย
ยังไม่ถึงขนาดนั้น เป็นการควรหรือไม่ที่จะออกกฎหมายอย่างนั้น ควรจะ
เปรียบเทียบให้ ข้อสำคัญเป็นอย่างนี้

อีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าขออย่าออกคราวหนึ่งว่า ในการที่จะต้องเสียค่า
ธรรมเนียมจะต้องรูดคำสั่งของนายอำเภอ แล้วนายอำเภอนั้นแหละเป็น
เหตุ ข้าพเจ้าไม่ใช่จะไปตู่ถูกเจ้าพนักงาน เพราะว่าการกฎหมายที่ออกไป
เช่นนี้เป็นการเดือดร้อนแก่ประชาชน ไม่ใช่เป็นการเดือดร้อนแก่พวกเรา
เพราะเหตุใด เพราะว่าถ้าให้ไปหาแก แก่ไปกินนารอนนาชา ข้าพเจ้า
ไม่คิดบัง แต่ที่ท่านอยากจรรู้อะไรข้าพเจ้าจะจรรยาให้หมด มีข้อหนึ่ง
ข้อสอง ข้อสาม ข้อดี ไปจนถึงข้อสี่ ข้อสี่บสอง จึงเห็นว่าเป็นความ
เดือดร้อน และก็เป็นที่ของธรรมดาอยู่เอง เพราะถ้าจะโยกไปก็ขอไม่ได้ ที่
ข้าพเจ้าพูดไม่ใช่ไปตู่ถูกเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด เพราะสมัยนี้หรือในสมัย
ต่อไปก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นอย่าออกกฎหมายไปเดี๋ยวก็ขอให้
ไปหาเจ้าหน้าที่ คือข้าพเจ้าต้องการให้เป็นสิทธิเสรีภาพของประชาชนตาม
ระบอบประชาธิปไตยจะเป็นการสมควรมากกว่า ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง
เช่นในเรื่องใบต่างต่าง ได้บอกไว้ว่าทุกคนจะมีใบต่างต่าง พอไปถึง
เจ้าหน้าที่บอกจางยังออกให้ไม่ทัน ก็ออกไปชั่วคราวไปให้ก่อน แล้วใบ
ชั่วคราวนั้นยังไม่ทันถึงครึ่งเดือนก็เต็มเจ้าหน้าที่ไปบอกว่าจะเอาใบจริงหรือไม่
ถ้าจะเอาจะต้องเสียเงินเท่านั้นเท่านั้นแล้วก็ต้องให้ เรืองอย่างนั้นข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าเป็นการไม่ชอบและไม่ควรที่จะออกกฎหมายไปเช่นนั้น และเจ้าหน้าที่

ที่ออกเป็นเทศบัญญัติได้ ส้มควรีให้เป็นหน้าที่ของเขาคักว่า เพราะ
 ฉะนั้นท่านเห็นว่าเพื่อเป็นการให้อำนาจ ข้าพเจ้าบอกแต่อย่างนี้ไม่ได้ทำคือ
 คนหัก ยังไม่มีเส้นไหนที่จะเกิดอันตราย แต่ถ้าบ้ายที่ใหม่ที่จะทำให้เกิด
 อันตรายแก่ประชาชนได้แล้วก็ปล่อยให้เทศบาลเขาออกเป็นเทศบัญญัติได้ ว่า
 บ้ายอย่างนี้ทำไม่ได้ ถ้าหากว่าเป็นอันตรายเขาก็มดีที่จัดทำตายเสียได้ รับผิดชอบ
 ได้ กฎหมายได้ให้อำนาจไว้บริบูรณ์ทุกอย่าง แล้วฐานะไรของเจ้าหน้าที่
 ที่จะต้องไปเกี่ยวข้องด้วยเรื่องนี้ ในอันขอให้คิดดู เพราะเหตุว่ากฎหมาย
 นั้นหากเป็นการเตือนหรือจริง ๆ รัฐบาลก็ต้องออกเอง แต่ไม่ใช่คือ
 เกิดโดยส่วนบุคคลหรือโดยผู้แทนราษฎร หรือรัฐมนตรีคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่
 คณะรัฐมนตรี แล้วกฎหมายอีกต้องอันตามที่ได้อ้างในคำอภิปรายกฎหมาย
 นั้นว่า กฎหมายบ้ายฉบับหนึ่งและกฎหมายควบคุมบ้ายออกฉบับหนึ่งรวมสอง
 ฉบับมาเป็นฉบับเดียว ตามกฎหมายนั้นบ้ายส่วนตัวไม่ต้องเสีย ในเขายก
 เว้น แต่จะเสียในกฎหมายอื่นข้าพเจ้าไม่รับรู้ แต่อย่างไรก็ตามบ้ายส่วน
 ตัว ท่านอยู่กรุงเทพ ฯ ท่านไปยกที่เมืองนนท์ ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องเสีย
 หรือบ้ายที่บ้ายคนนนท์ต้องเสีย แต่ถ้าเป็นอาคารของตนเองไม่ต้องเสีย
 จริง แต่เรื่องนี้มีบางอย่างคือในเรื่องการขออนุญาต ผู้ขอจะต้องคิดคือ
 กับทางอำเภอ เมื่อคิดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอไม่ใช่ว่าไปอำเภอจะเสร็จง่าย ๆ
 ผู้ที่ไปจะต้องการเร็วที่สุดแล้วจะต้องคิดเงินมัดเจ้าหน้าทีที่ไม่ใช่อ่างนั้น เป็น
 เรื่องธรรมดาของระเบียบงาน แต่พอไปถึงเจ้าหน้าที่บอกอย่างนี้ไม่มีเวลา
 งานอันยังมี ทำให้ผู้ที่ไปติดต่อกันไม่สามารถใช้สิทธิเสรีภาพของเขา เป็นการ
 ตัดทอนเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ เช่นมีอำนาจไม่ส่งอะไรต่าง ๆ นานา ถ้า
 ให้ผ่านกฎหมาย อย่างนี้ไปจะเป็นการตัด เสรีภาพของเขา เพราะ ฉะนั้น
 กฎหมายนั้นจึงไม่ควรรับหลักการ ถ้าจะออกกฎหมายนี้แล้วก็จะบ้ายที่จะทำเป็น

เทศบัญญัติก็ได้ ทำให้จำเป็นต้องให้รัฐบาลออก หรือส่งมาชิกสภาผู้แทน
ออกอย่างแตกต่างกันหรือไม่

พระยาสมันตรีบริบูรณ์ตรี: ท่านประธาน กระผมเห็นด้วยตามหลัก
การในกฎหมาย แต่ก่อนผมจะรับหลักการยังมีความสงสัยอยู่ข้อหนึ่ง
อยากจะได้รับความรู้ในนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ว่าใน
มาตรา ๕ นั้น บทที่ ๒ ที่ว่าวัดวาอารามจะให้ได้รับความยกเว้นนั้น
ศาลเจ้า โบสถ์พราหมณ์ โบสถ์คริสต์เคียน โบสถ์โรมันแคทอลิก หรือสุเหร่า
เหล่านั้นเป็นต้นจะอยู่ในข่ายบทวิเคราะห์หรือไม่

๑๕.๒๕ น.

พลเอกมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย:
ขอตอบท่านสมาชิกคนสุดท้ายเสียก่อน คำว่าวัดวาอารามนั้น หมายถึงทุก
อย่างทุกชนิด จะเขียนไว้ในที่นี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านสมาชิกไม่น่าจะข้องใจ
หมายความว่า ไม่ว่าจะเป็นศาลเจ้าไหน ๆ เราไม่ได้กำหนดว่าวัดนั้นวัดนี้
ถ้าเกี่ยวกับเป็นวัดแล้วเห็นจะไม่ขัดข้อง

นอกจากนี้ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งได้อภิปรายเมื่อก่อน ท่านว่าเรื่อง
นี้ไม่ควรจะออกเป็นพระราชบัญญัติ ควรจะให้เทศบาลซึ่งเป็นเจ้าของท้องถิ่น
นั้นออกกฎหมายเทศบัญญัติของเขาเอง ต้องขอทราบเรียนว่าการออก
เทศบัญญัตินั้นต้องมีแม่บทกฎหมายเช่นพระราชบัญญัติเทศบาลอยู่ เทศ
บาลทำได้ อย่างนั้นต้องมีเทศบัญญัติออกใช้ ในเรื่องนี้ไม่มีในกฎหมายก็
ออกไม่ได้จำเป็นต้องมีกฎหมาย ขอประธานโทษขอขมาว่าเป็นเรื่องอย่าง
นี้ก็ต้องใช้ไป ไม่มีกฎหมายอะไรจึงออกเป็นเทศบัญญัติไม่ได้ ความเป็น
จริงทางรัฐบาลหรือกระทรวงมหาดไทยไม่อยากจะยุ่งกับท้องถิ่นเขา เพราะ
ว่าต่างคนต่างบริหาร ถ้าเกี่ยวกับท้องถิ่นเทศบาลกับบริหารไป ส่วนที่ไม่มี
กฎหมายกระทรวงมหาดไทย กับรัฐสภาก็ต้องออกกฎหมายเพื่อให้เทศบัญญัติ

ใช้ได้ต่อไป หรือเขาจะออกเป็นเทศบัญญัติในเมื่อมีแม่บทแล้วก็ใช้ได้ ท่านบอกว่ามีอันตรายเวณไม่มีอันตรายอะไร แต่ถ้าเกิดขึ้นแล้วก็ไม่พอใจ จะแก้ไหนก็แก้ได้ อย่างท่านสมาชิกคุณหลวงประภอมฯ ท่านจะเอาอย่างไหน หลอกในคราวนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าพูดแต่อย่างเดียวยังเดียว ทำอย่างไรจะไม่ให้มันบายเตอะเทอะเท่านั้น จะเอาอย่างไรก็ได้ไข้อย่างไรก็ตามแต่ไม่ขัดข้องทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นท่านก็ถนัดเมื่อกี้ของวงดนตรีด้วยว่าทางรัฐบาล หรือกระทรวงมหาดไทยก็มีความประสงค์เท่านั้น ซึ่งเรารู้ว่าถนัดอะไรเราไม่ได้

ท่านท่านว่าการโฆษณาผิดศีลธรรม ท่านว่าต่างๆ นานา เขาไม่จำเป็นต้องโฆษณาด้วยบาย จะทำอย่างไรก็ได้ แต่เรื่องนี้ไม่ใช่การกระทำในเรื่องอย่างอื่น เป็นเรื่องบายโฆษณาให้เห็นสิ่งตามก หรือขออาหาร ซึ่งไม่เหมาะแก่ประชาชน เช่นนี้เราจึงจะว่ากัน ถ้าหากว่าในสิ่งที่ไม่ปรากฏขึ้นมาจะไปทำอย่างไรว่าอย่างไรเราทำได้ ท่านก็พูดถึงอย่างนั้นแล้วท่านว่ารัฐมนตรีจะไปดูอะไรที่ดูถึง นั่นก็เป็นความจริงก็ต้องแบ่งหน้าที่กัน เช่นข้าพเจ้าเองจะต้องไปตรวจถนนด้วยก็เต็มที่ นอกจากบางครั้งบางคราวไปดูถนนสี่แควหรือสี่แควก็ไม่ได้ แล้วว่ารัฐมนตรีจะไปดูก็ไม่ได้แน่ ข้าพเจ้ารับ เพราะฉะนั้นเราต้องเฉพาะสิ่งที่เราต้องการ เขาก็มีเจ้าหน้าที่ทำการในเรื่องนี้ด้วยเรื่องกระทำความผิดก็เหมือนกัน ท่านเห็นว่ามากไปก็ตัดเสียเขาพอควรพอเหมาะ ก็เมื่อมีเรื่องถ้าจะไม่ลงโทษก็ไม่มีคนกลัว ถ้าไม่ลงโทษทางอาญาก็มีเกี่ยวกับทางแพ่งเราก็มีโทษทางปรับ ท่านคารุณนิยมจะลดลงไปอีกก็ได้ไม่เป็นไร ท่านท่านผู้ขอโทษเถอะ ท่านกลัว ถือว่าคนโกงเสียเรื่อยจนคนอ่อนใจจริงๆ ไปถามข้าราชการเขาก็อ่อนใจเหมือนกัน ท่านว่ามีแต่คนโกงมีแต่อะไร จนแม้แต่รัฐมนตรีก็ว่าอะไรต่ออะไร ผมงี้เสียใจอย่างยิ่ง พอดีที่ส่วนตัวทำด้วยความซื่อสัตย์สุจริตจริงๆ ท่านข้าราชการใครจะโกงหรือไม่โกง

ก็ไม่ทราบ ถ้าโกงก็ต้องมีความผิดกัน ท่านกรรมาธิการต้องเป็นไปอย่างนี้ ทจ.ร.ร.ก็
 ตั้งคำถามน้อยใจอยู่เหมือนกัน ข้าพเจ้าจะขอเรียนให้ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งเกียรติทราบ
 คือคนเรานั่นคนดกก็ไม่ดก เพราะฉะนั้นยกเว้นคนดกแล้วกันไป ว่าแต่คน
 ไม้ดกซึ่งก็เป็นเรื่องทกกระทบกระทนจิตใจกันได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นท่าน
 พุดถึงเรื่องระเบียบต่างต่างมาขอแก้ให้ในข้อครหาไปก่อน ทจ.ร.ร.ข้าพเจ้า
 เองเป็นผู้กวดขันมากในเรื่องนี้ เคยเรียกมาสอบสวนว่าเป็นอย่างไร ได้
 บอingkันทุกสิ่งทุกอย่างแต่ก็ยังมีคนอย่างนั้นช่น ท่านกรรมาธิการเมืองเป็นอย่าง
 ดมัยก่อนนี้ใครจะโกงใครจะกินพูดไม่ได้ ดมัยนี้พูดได้จริงหรือไม่ อย่าง
 เป็นข้าราชการดมัยระบอบก่อน ๆ แล้ว ซึ่งเคยฉ้อข้าพเจ้าก็อายุ ๕๐ กว่า
 แล้วไม่เคยได้ยินใครพูดว่าใครโกง ซึ่งพูดไม่ได้ ดมัยนี้พูดกันได้ว่ากันได้ ทุก
 สิ่งทุกอย่างเป็นอย่างนี้ ก็ขอเรียนชี้แจงว่าเป็นอย่างนี้จริง ๆ สำหรับต่าง
 ประเทศเองบอกว่าอเมริกาเขาจะมีกฎหมายหรือไม่ไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้า
 เห็นมาที่เขาโฆษณาถึงนั้นแต่ไม่เอะอะอย่างบ้านเรา คือเขาทำได้ ให้จ
 กัดหรือกำหนดที่จะโฆษณาไว้ให้ ทุก ๆ ประเทศก็เป็นอย่างนั้น ท่านที่เคย
 ผ่านต่างประเทศมาแล้วคงจะเห็นว่าเอะอะเหมือนอย่าง บ้านเรา หรือเปล่า
 เขามีกฎหมายถึงนั้น เมื่อเป็นดังนี้ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งเกียรติท่านจะจัดทำอย่างไร
 ก็แต่เดี๋ยวก่อน ก็ไม่เป็นไรถ้าไม่เอาแล้วบ้านเมืองจะเอะอะอย่างไรข้าพเจ้าก็
 ไม่ขอร่วมรับผิดชอบด้วยก็แล้วกัน

พลโท พระยาอภัยสงคราม : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตั้งมติ

มีมติสมาชิกรับรอง

พระนิติบัญญัติประธาน : ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปราย ข้าพเจ้ามี
 เรื่องจะพูดอีกสักเล็กน้อย เพื่อให้ท่านสมาชิกได้เข้าใจ ขอเปิดอภิปราย
 ต่อไปได้เท่าจะชัดข้อใหม่ ขอพูด ๒-๓ คำเท่านั้น

พลโท พระยาอภัยสงคราม : ข้าพเจ้าเสนอแล้วไม่มีถอน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่าควรจะมีการอภิปรายต่อไป โปรด
ขกมอชน

มีสมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่า ควรลงมติได้ แล้ว โปรดยกมือ ขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันลงมติ

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่าควรจะมีมติให้ร่าง พระราช
บัญญัติ^๕ โปรดชูมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๕๘ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดชูมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๓๓ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันรับหลักการ ตั้งกรรมการอะไร
พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง

มหาดไทย : ขอเสนอกรรมการดำเนิน

นาวาเอก หม่อมเจ้า พรปรีชา กมลาสน์ : ผมเห็นว่า
ควรตั้งวิสามัญ

มีสมาชิกรับรอง

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง

มหาดไทย : ไม่ขัดข้อง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอให้ตั้งกรรมการวิสามัญรัฐบาล ก็
ไม่ขัดข้อง มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใดเห็น เป็นอย่างอื่น
ถือว่าที่ประชุมให้ตั้งกรรมการวิสามัญ จำนวนเท่าไร

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง

มหาดไทย : จำนวน ๗ คน

LIRT

พระยาสุรียานวงศ์ประวดี : ข๑ ๘ คน

มีสมาชิกรับรอง

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ไม่ขัดข้อง

พระยาอาณาจักรบริบาล: เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญขอเปลี่ยนเป็น ๑๑ คน
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : คงเหลือ ๘ กับ ๑๑

พระยาสุรียานวงศ์ประวดี : ไม่ขัดข้อง ข๑ตอน ๘ คน

ประธานวุฒิสภา : ๑๑ คน ท่านรัฐมนตรีขัดข้องหรือไม่

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ไม่ขัดข้อง

ประธานวุฒิสภา : จำนวน ๑๑ คนหลังสุด ถ้าไม่มีผู้ใดเห็น
เป็นอย่างอื่น ก็ขอที่ประชุมอนุมัติให้มี ๑๑ คน ขอให้ระบุชื่อ

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอ ๑. อธิบดีกรมมหาดไทย นายท้วม แรงซำ
๒. ทดวงบุรกรรมโกวิท ๓. นายเสริม วิจิตรยกุล

นาวาเอก หม่อมเจ้า พรปรีชา กมลาสน์ : ขอเสนอ ทดวง
ประกอบ

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเคยกรรมาธิการ
แต่คราวนั้นจำเป็นจริง ๆ ขระมากเหลือเกินขอตัว

พันเอก พระยาสุรพันธ์เสนี : ขอเสนอพระยาปรีดา

พระยาปรีदानฤเบศร์ : ข๑ตอนตัว ไว้ผู้ข้างนอก

พระยาอาณาจักรบริบาล : ขอเสนอ นายเสริม อิศรางกูร

มีสมาชิกรับรอง

LIRT

พระยาอรรดการิยัณพนธ์ : ขอเดชะพระนิตินัย
มัสมาชิกรับรอง

พระนิตินัยประธาน : ขอเดชะพระยาอรรดการิยั
มัสมาชิกรับรอง

พระยาสุริยานวงศ์ประวดี : ขอเดชะหอดวงชถานุสัตร
มัสมาชิกรับรอง

นายบรรจง ศรีจรูญ : ขอเดชะพระยาธัมนัครัฐบุรินทร์
มัสมาชิกรับรอง

หลวงชถานุสัตร : ขอเดชะพระยาชรรดกรวมมณุกัต
มัสมาชิกรับรอง

พระยานากอยนรชน ; ขอเดชะพระยาดาริภงค
มัสมาชิกรับรอง

นาวาเอก หลวงสำรวจวิถีสุมทร : ขอเดชะเจ้าคุณเจ้าธรรมราช
มัสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : ครบ ๑๑ คนแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการรัฐสภา : รายชื่อท่านที่ได้รับการเสนอ ๑. นายท้ว
แรงงำ ๒. หอดวงบุรกรรมโกวิท ๓. นายเด็ริม วิจิฉัยกุล ๔. นาย
เด็ อิศรางกูร ณอชยุธา ๕. พระนิตินัยประธาน ๖. พระยาอรรด
การิยัณพนธ์ ๗. หอดวงชถานุสัตร ๘. พระยาธัมนัครัฐบุรินทร์ ๙. พระยา
ชรรดกรวมมณุกัต ๑๐. พระยาดาริภงคัธรรมพิธาด ๑๑. พระยาศั
ธรรมราช

ประธานวุฒิสภา : จะมีผู้ใดเสนอชื่อต่อไปหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใด

LIRT

เสนอข้อต่อไป ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติจำนวนรายชื่อกรรมการที่
เดชาธิการได้อ่านแล้ว แปรญัตติภายใน ๕ วัน

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ภายใน ๕ วัน

ประธานวุฒิสภา : แปรญัตติภายใน ๕ วัน มีผู้ใดจะเห็นเป็น
อย่างอื่นใหม่ ถ้าไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ
เป็นอันแปรญัตติภายใน ๕ วัน

เรื่องต่อไป ขอให้ท่านพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ. ๒๔๘๔
และรายงานของกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาก่อนรับหลักการ
เชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่

รายงานคณะกรรมาธิการวิสามัญของวุฒิสภา
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ. ๒๔๘๔
ก่อนรับหลักการ

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ตั้งมติตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้น เพื่อ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ. ๒๔๘๔ ก่อนรับหลักการนั้น ที่ประชุม
กรรมาธิการได้เลือก พระยาศรีธรรมราช เป็นประธาน และเลือกพระยา
อรุณกรมมณูศักดิ์ เป็นเลขานุการ คณะกรรมาธิการได้ทำการพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติดังกล่าว พร้อมด้วย นายเสริม วิณิชยกุล ผู้แทนรัฐบาล
เสร็จแล้ว ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. ในเบื้องต้น คณะกรรมาธิการได้สอบถามและพิจารณา ถึงเหตุ
จำเป็นและวัตถุประสงค์ของรัฐบาลในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้ความ
ว่าเป็นความประสงค์ที่จะแก้ไขปรับปรุงองค์การที่มหนาท่าจัดทำสถิติ และ
รายละเอียดในวิธีดำเนินการจัดทำสถิติด้วยทั้งสองประการ การจัดทำและ

รวบรวมสถิติต่าง ๆ นั้น ปรากฏว่าตั้งแต่เดิมมาจนถึงขณะนี้ แต่ละ
กระทรวงทบวงกรมต่างแยกกันทำ โดยมากไม่มีกฎหมายกำหนดหน้าที่
และหลักเกณฑ์แน่นอน ivo อย่างใด แม้เมื่อได้จัดตั้งกอง ประมวลสถิติ
พยากรณ์และตราพระราชบัญญัติสถิติพยากรณ์ขึ้นแล้ว ตามพระราชบัญญัติ
ฉบับนั้น กองประมวลสถิติพยากรณ์ก็มีอำนาจหน้าที่จำกัด กล่าวคือ เป็น
แต่เพียงติดต่อขอความร่วมมือกับกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ส่วนการจัดวาง
แผนและดำเนินการจัดทำสถิติใด ๆ จะกระทำได้อเอง ก็แต่ในส่วน ที่ ไม่อยู่ ใน
หน้าที่ของกระทรวงทบวงกรมอื่น โดยเฉพาะ การที่บัญญัติไว้ให้นายกรัฐ
มนตรีมีอำนาจออกกฎให้จัดทำสถิติพยากรณ์ใด ๆ ได้ ในทางปฏิบัติกำหนด
ให้หัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์เป็นผู้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎนั้นเป็น
ส่วนใหญ่ จึงยอมทำได้ในวงแคบ ระบบวิธีดำเนินการสถิติตามที่เสนออยู่
ตั้งนั้นข้อบกพร่องส่วนใหญ่คือ ไม่ได้สถิติอื่นได้ระดับมาตรฐานตามหลัก
วิชาการ สถิติที่ได้มากไม่ถูกต้อง พร้อมมูล ที่จะใช้เป็น หลัก อิงอาศัยได้
จริงจัง เพื่อบริหารงานในประเทศ หรือในการสัมพันธ์กับต่างประเทศ
จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงให้ทันสมัย แต่จะปรับปรุงอย่างไรในรูป
ใดนั้น รัฐมนตรีได้ดำริพิจารณากันมาหลายครั้งหลายครา ในที่สุดเมื่อ
ได้มีกฎหมายจัดตั้งสภาเศรษฐกิจขึ้นให้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องแก่การรวบรวมสถิติ ทั้ง
รับโอน อำนาจ หน้าที่ จาก กอง ประมวล สถิติพยากรณ์ ไปจากสำนักนายกรัฐ
มนตรี รัฐมนตรีจึงได้ดำริและตกลง ปรับ ปรุง หน่วยงาน ข้างในสภา
เศรษฐกิจนี้ ให้มีหน้าที่ช่วยเหลือการ และรับผิดชอบ โดยตรงในงาน สถิติแต่
แห่งเดียว ทั้งในทางวิชาการและการปฏิบัติ ภายใต้การกำกับ การ ของ
คณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการสถิติ การแก้ไขดังกล่าว
ใหญ่ ๆ เช่นนี้ จำต้องแก้กฎหมาย จึงได้ร่างพระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ.
๒๔๘๔ ขึ้น เพื่อกำหนดรายละเอียดแห่งหน่วยงานที่จัดขึ้นใหม่และอำนาจ

หน้าทที่ไต่ขยายออกไป เพื่อให้มีอำนาจวางมั่งและจัดทำสถิติที่ต้องการ
ทั้งส่วนรวมทั้งอำนาจอำนาจการและอบรมเจ้าหน้าที่ทางวิชาการฝ่ายสถิติ ไม่ว่าจะ
ของกระทรวงทบวงกรมใดด้วย

คณะกรรมการได้พิจารณาเห็นว่า การจัดทำสถิติดังที่เป็นอยู่ใน
ขณะนี้ มีการบกพร่องในทางวิชาการอยู่จริง และมีเหตุผลที่สมควรจะ
ปรับปรุงแก้ไขการจัดให้มีหน่วยงานกลางอำนาจการจัดทำสถิติ เป็นวิธีหนึ่ง
ซึ่งประเทศมีพัฒนาเมืองและเจ้าหน้าที่น้อย เช่น คานาดา เป็นต้น ใช้อยู่ ได้ผล
ในทางประหยัดดีกว่าแยกการดำเนินการทำสถิติออกเป็นหลายหน่วย

๒. คณะกรรมการ ได้ พิจารณา ต่อไป ถึง ปัญหา ข้อ ข้องใจ ของ
สมาชิกในปัญหาข้อแรกที่มีสมาชิกข้อใจว่า ร่างพระราชบัญญัติหลักการ
การเพียงเพื่อจัดระเบียบของกิจการสถิติของประเทศชั้นใหม่ “แต่ตัวร่างกลับ
เป็นเรื่องแก้ไขปรับปรุงวิธีการทำสถิติเป็นส่วนใหญ่ โดยมีข้อใหญ่ใจความ
ตรงกันกับพระราชบัญญัติการสถิติพยากรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๘ แยกทุกบท
มาตรา หลักการกับเนื้อร่างของพระราชบัญญัติจึงขัดกันอยู่นั้น ในปัญหา
ข้อนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาหลักการตามรัฐธรรมนูญ เห็นว่า
จริงอยู่หลักการนั้นตามตัวอักษรได้ใช้คำว่า “จัดระเบียบของกิจการสถิติของ
ประเทศชั้นใหม่” แต่เหตุผลได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า “เพื่อจัดของกิจการและวิธี
ดำเนินการสถิติให้เจริญเหมาะสมกับกาตสมัย” ในตัวร่างก็มีความในพระราช
ปรารภว่า “เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสถิติ” และตัวบท
ก็มีข้อกำหนดรายละเอียดแห่งหน่วยงานหรือของกิจการที่จัดทำสถิติ รวมทั้ง
อำนาจหน้าที่ที่กำหนดชั้นใหม่ กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเดียวกัน ไม่ใช่
ไม่มีเสียเลยทีเดียว เห็นว่าหลักการเหตุผลกับตัวบทพอปรับเข้ากันได้

๓. มีปัญหาซึ่งสมาชิกข้อใจอีกข้อหนึ่งในตัวร่างของพระราชบัญญัติ
ว่าไม่ปรากฏชัดในมาตรา ๑ ว่า เมื่อออกพระราช บัญญัติฉบับนี้ ไปแล้ว

เป็นความประสงค์จะยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวแก่อำนาจหน้าที่ในการทำสถิติ ที่มี
 อยู่แต่ด้วยฉบับใดบ้าง เช่นพระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัว พระราช
 บัญญัติการสถิติพยากรณ์ และพระราชบัญญัติให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยว
 กับกองทุนการเงินและธนาคารระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๔๘๓ เป็นต้น ย่อม
 เป็นการยุ่งยากแก่การปฏิบัติ ข้อนคณะกรรมการเห็นว่า เป็นเทคนิคใน
 การร่างกฎหมายซึ่งอาจแก้ไขได้ เฉพาะพระราชบัญญัติการสถิติพยากรณ์
 นั้น มีข้อความในร่างใหม่ตรงกันเป็นส่วนใหญ่ ย่อมระบุให้เลิกเสียทั้งฉบับ
 ได้ หากมีข้อใดที่ควรให้คงไว้ ก็อาจยกมาบัญญัติรวมกันไว้ในพระราช
 บัญญัตินี้ได้ พระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัวเป็นกฎหมายเฉพาะกาด
 บางมาตราย่อมเลิกไปแล้วในตัวเมื่อทำเสร็จ ส่วนพระราชบัญญัติอื่น ๆ ถ้า
 ไม่มีลักษณะเป็นกฎหมายพิเศษ หากจะเลิกไปก็เฉพาะเมื่อมีพระราชกฤษฎ
 ธิกาหรือกฎสำนักนายกรัฐมนตรีให้ปฏิบัติการ หรือสำรวจตามวิธีการใน
 พระราชบัญญัติสถิติเท่านั้น หาก มีการ พิจารณาให้ รวบรวมก่อน ออก
 พระราชกฤษฎธิกาหรือกฎสำนักนายกรัฐมนตรีก็คงจะไม่มีการก้าวก่ายยุ่งยาก

๕. ในส่วนการปรับปรุงองค์การจัดทำสถิติ มีสมาชิกของใจอยู่บ้าง
 ว่า ควรจะทำในรูป พระราช บัญญัติ ปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรมหรือไม่
 ข้อนคณะกรรมการเห็นว่า เฉพาะสภาเศรษฐกิจ ไม่ได้เป็นหน่วยบริหาร
 ราชการโดยตรง การให้อำนาจบริหารแก่สภานี้ในการทำสถิติเป็นอำนาจ
 พิเศษ ย่อมกำหนดรายละเอียดในเรื่องการจัดตั้งและอำนาจหน้าที่ และราย
 ละเอียดอื่น ๆ ไว้ในพระราชบัญญัติ ฉบับเดียวกันได้ ดังนั้นตัวอย่าง อยู่ใน
 พระราชบัญญัติหลายฉบับแล้ว

เนื่องจากเหตุผลที่กล่าวมานี้ คณะกรรมการเห็นว่า ควรจะ
 รับผิดชอบการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้
 พระยาอรรถกรกรมมนต์
 เลขาธิการกรรมการ

คณะกรรมการเจ้าประจำ

เลขาธิการรัฐสภา : รายชื่อท่านกรรมการ ๓. ม.จ. ชัยฉัตรเกษมสันต์ ๒. พระยาศรีธรรมราช ๓. พระยาธำรงพงศ์ธรรมพิลาศ ๔. พระสุทธธิดอรรัตนคุณศรี ๕. ม.จ. อธิพรพงศ์ เกษมศรี ๖. พระยาอรรถการยนิพนธ์ ๗. พระยาธำเนาจักรบริบาล

ประธานวุฒิสภา : เรื่องนกรรมาธิการเสนอรายงานแจกมายังท่าน
ทั้งหลาย ตามความเห็นกรรมาธิการเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติ

๑๕.๔๕ น.

พระยาอรรถการยนิพนธ์ : ข้าพเจ้าได้อ่านรายงานของท่าน
กรรมาธิการแล้วรู้สึกว่าคุณได้ทำงานในเรื่องนี้ อย่างละเอียดถี่ถ้วนมากดัง
ท่านได้คัดกลุ่หมายเก่าและกลุ่หมายใหม่มาเปรียบเทียบให้เรารู้ ตามรายงาน
ของกรรมาธิการนั้นส่วนทั้งหมดข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย แต่ว่ายังมีข้อสงสัย
อยู่ขอเดชะท่าน ซึ่งข้อสงสัยนี้ ถ้าท่านกรรมาธิการได้โปรดชี้แจงให้เป็นที่
เข้าใจได้แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ควรจะรับหลักการ แห่งร่างพระราช บัญญัติ
ขอที่ข้าพเจ้าสงสัยนั้นคือในชั้นที่เรากำลังพิจารณากันในวันนี้ก่อน ข้าพเจ้ามีความ
ข้องใจเป็นอย่างมากอยู่ข้อหนึ่ง คือว่าพระราชบัญญัติ เป็นพระราชบัญญัติที่
หลักการว่า เพื่อที่จะจัดระเบียบในการสถิติของประเทศอันใหม่ แต่ว่าใน
ร่างกฎหมาย กลับไปเป็นกฎหมาย บัญญัติวิธีทำสถิติ ซึ่งไปพ้องกับ พระราช
บัญญัติสถิติปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เข้า ในชั้นหากว่ารัฐบาลจะได้เห็นว่าพระราช
บัญญัติสถิติที่เราใช้อยู่ คือ ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็นกฎหมายที่บกพร่องประการ
ใดแล้วก็เป็นสมควร ที่จะเสนอขึ้นมาโดยแก้กฎหมายนี้ คือให้ยกเลิก
กฎหมายนั้นเสีย แต่รัฐบาลไม่เสนอขึ้นมาในลักษณะเช่นนั้น แต่เสนอ

ขึ้นมาโดยให้หลักการว่าเพื่อที่จะจัดตั้งองค์การสถิตพยากรณ์ขึ้นมา องค์การกับควมแตกต่างกันเช่นนี้ ข้าพเจ้ามีความข้องใจว่าเราจะรับหลักการได้อย่างไร แต่ว่ากรมการได้ชี้แจงในข้อนี้ว่าเราอาจจะทำได้ คือว่าเรา ยกเด็กพระราชบัญญัติสถิตพยากรณ์ปี ๒๔๗๗ เดิมก็เดี๋ยวนั้น ในข้อนี้ถ้าหากว่าเราสามารถจะยกเด็กกฎหมายฉบับนั้นด้วยแล้ว ข้าพเจ้าเห็นด้วยที่จะยกเด็กกฎหมายฉบับนั้นเสียเลย ที่คงใช้ได้อยู่นานมาใช้ในพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่ปัญหาที่ว่าอำนาจยกเด็กกฎหมายฉบับนั้นทั้งฉบับหรือไม่ นี่เป็นข้อที่เราจะต้องพิจารณา การยกเด็กกฎหมายใด ๆ ก็ต้องเป็นผู้ที่มอบอำนาจเดี๋ยวนั้น หรือ ผู้มีสิทธิ เดี๋ยวนั้น จะต้องมีอำนาจในชั้นสภาผู้แทน เมื่อผ่านไปแล้วขึ้นมาถึงวุฒิสภา ซึ่งเราจะยกเด็กที่อยู่ในอำนาจเราจะพิจารณาได้ แต่ว่าในเรื่องนี้ไม่ได้มีการเสนอในชั้นสภาผู้แทนเลยไม่ได้ยกเด็กกฎหมายฉบับนั้น นี่ไม่มีเลย เราจะถือเอาเหตุที่มอบกฎหมายอันนั้นขึ้นมาไปยกเด็กกฎหมายเก่านั้น ถ้าเราทำได้จะกลายเป็นว่าวุฒิสภาเริ่มในการเสนอกฎหมายได้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงอยู่ กฎหมายฉบับนี้มีความพาดพิงถึงกฎหมายสถิตพยากรณ์ปี ๒๔๗๗ เป็นส่วนมาก คือกฎหมายฉบับใหม่เก็บเอาทั้งหมด เหมือนพระราชบัญญัติเก่า แต่ว่าอย่าลืมว่าในชั้นสภาผู้แทนไม่มีใครริเริ่มยกเด็กกฎหมาย ฉบับนั้นเลย ไม่มีใครริเริ่มขึ้นมาเพื่อปรับปรุงกฎหมายนั้นเลย ความริเริ่มตามรัฐธรรมนูญก็ไม่ได้มาจากวุฒิสภาเลย เหตุใดวุฒิสภาจึงมีอำนาจยกเด็กกฎหมายได้นี้ข้าพเจ้ารู้สึกข้องใจในข้อนี้ แต่ว่าท่านกรรมาธิการอาจจะให้เหตุผลก็ได้ ข้าพเจ้าขอรับคำอธิบายเพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาในข้อนี้ และข้าพเจ้าขอเรียนท่านกรรมาธิการด้วยว่า ถ้าหากว่าการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้เราสามารถจะยกเด็กพระราชบัญญัติสถิตพยากรณ์ได้แล้ว ขอให้ท่านคิดว่าเราจะต้องยกเด็กพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ เราจะไป

ยกเลิกพระราชบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ ในการ ที่ เกี่ยว ข้อง กับ การ เงิน
ระหว่างประเทศปี พ.ศ. ๒๔๘๓ ซึ่งเป็นกฎหมายสถิติเหมือนกัน โดยกฎหมาย
นั้นให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานคุมหนังสือ คือเจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทย
ที่มีอำนาจเรียกสถิติ มีอำนาจยกเลิกได้ใหม่ ถ้าท่านบอกว่ามีอำนาจ
ยกเลิกกฎหมายสถิติพยากรณ์ปี ๒๔๘๘ ได้ คำตอบของท่านก็ต้องบอกว่า
ยกเลิกกฎหมายนั้นได้หมด วุฒิสภานั้น ถ้ามีกฎหมายอะไรมาแล้ว วุฒิสภา
มีอำนาจยกเลิกได้หมด นี่เป็นหลักการถูกต้องหรือไม่ข้าพเจ้าสงสัย ถ้า
พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ทำมาในรูปที่ควรทำ คือ เห็นว่ากฎหมายปี ๒๔๘๘
บกพร่องควรปรับปรุงใหม่ ก็ควรทำขึ้นมาในลักษณะเช่นนั้นว่ากฎหมาย
เก่าใช้ไม่ได้ควรยกเลิก ไม่ใช่ปรับปรุง แต่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้นเลย เมื่อ
ไม่ได้ทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าขอให้กรมการรับแจ้งว่า วุฒิสภามีอำนาจใหม่ที่
จะยกเลิกกฎหมายฉบับนั้น ถ้ามีอำนาจแล้ว ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับหลักการ
แต่แก้กฎหมายฉบับนี้ แต่เรามีอำนาจหรือไม่ ขอให้ท่านรับแจ้ง

๑๕.๕๑ น.

พระยาอรรถกรกรมมณฺฑลิตี (กรรมาธิการ) : ปัญหาที่ท่านสมาชิก
ยกขึ้นมา เป็นปัญหาในทางกฎหมาย ไม่ใช่ปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่ แต่เกิด
ขึ้นมาช้านานแล้ว ตั้งแต่เราเปลี่ยนแปลงการปกครองและออกกฎหมาย
โดยรัฐสภา คือเมื่อก่อนการร่างกฎหมายนั้นเรานั้น เราทำกันโดยรูปว่า
ถ้าแก้กฎหมายฉบับใดแล้ว เราใช้ถ้อยคำว่าให้แก้หรือยกเลิกกฎหมายฉบับ
เดิมเสีย แต่ว่าความวัตถุประสงค์แค่นั้น ถ้าประสงค์จะเลิกทั้งฉบับก็ใช้
ถ้อยคำตรงๆ เช่นนั้น ถ้าเพียงแต่แก้ไข เราใช้จำเป็นพระราชบัญญัติแก้ไข
เปลี่ยนแปลง คือว่าเมื่อการแก้ไขเช่นนั้นมีความยากลำบากขึ้น เพราะแก้ไข
บ่อยๆ ก็มีการพิจารณาแก้ไขร่างพระราชบัญญัติเรียกว่าฉบับที่ ๑-๒-๓-
๔ ในชั้นนี้ควรรับกันเป็นระเบียบที่ไรกันโดยถูกต้อง และเหมาะสม

หรือเวลานั้น ในส่วนมาตรา ๓ ที่ว่าจะยกเด็กกฎหมายใด ๆ นั้น โดยที่
พระราชบัญญัติมากมายด้วยกัน และพระราชบัญญัติที่น้อยมกจะพันกัน ใน
ข้อนี้ ก็คงแสดงแต่จะวินิจฉัยว่า เราควรจะยกเด็กทั้งฉบับหรือไม่ และมี
เวลาพอจะทำกฎหมายหรือไม่ กฎหมายเวลานั้นทุกฉบับก็ต้องออกโดยรีบด่วน
บางฉบับก็ต้องทำกินเวลาช้านาน อย่างกฎหมายอาญามีเวลาทำตั้ง ๑๐ กว่าปี
ก็ทำทั้งฉบับได้ แต่การจะยกเด็กกฎหมายทั้งฉบับเป็นการยากลำบากอย่างยิ่ง
เพราะจะต้องค้นกฎหมายมากมายเหลือเกิน แล้วเวลานี้ในวุฒิสภาเป็นการ
ทำได้ยากลำบาก เพราะมีเวลาเพียง ๒ เดือน สำหรับพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้อาจมีเวลาเพียงเดือนเศษเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเท่าที่
ได้มีโอกาสร่างกฎหมายมาหลายฉบับแล้ว สำหรับมาตรา ๓ นี้เราจะใช้ว่า
ยกเด็กพระราชบัญญัติฉบับใดฉบับหนึ่งโดยเฉพาะโดยระบุลงไปก็ดี หรือ
จะไม่เขียนแต่ยกก็ คือมาตรา ๓ นี้ไม่มีก็ดี หรือจะเขียนตามแบบที่เขียน
ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ยกเด็กเฉพาะกฎหมายที่ขัดแย้งกันก็ดี ตามที่
ทางศาลเคยวินิจฉัยมาแล้วจนผลเหมือนกัน คือหมายความว่ากฎหมายที่ขัด
แย้งแล้ว ถึงแม้เขียนยกเด็กโดยกฎหมายที่ออกฉบับหลัง เว้นไว้แต่เป็น
กฎหมายพิเศษเป็นคณะเรื่อง นั้นสำหรับพระราชบัญญัติที่แก้ไขทั้งฉบับ
ก็เคยมีตัวอย่าง เช่นพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนเหล่านี้ เมื่อมีการแก้ทั้งฉบับเช่นนี้ พระ
ราชบัญญัติการขยายอาณาเขตทั้งฉบับ นั้นเพราะเหตุว่าเรามีเวลาทำมากมาย
นั้นสำหรับกฎหมายฉบับนี้ ความจริงก็เป็นเรื่องในการร่าง จะเป็นโดยเหตุใด
ที่รัฐบาลไม่ได้ขแรงถึงความประสงค์จะให้เด็กทั้งฉบับนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ
ข้าพเจ้าถึงจะเป็นคณะกรรมการกฤษฎีกาชุดที่ ๒ ที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่ แต่ก็ไม่ได้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ และท่านสมาชิกที่ลุกขึ้นถามท่านเป็นกรรมการ
ชุดที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้น เมื่อญัตติเหมือนท่านไม่ได้รับนับประชุม

หรืออย่างไรไม่ทราบ แต่ว่าอย่างไรก็ตาม มาตรา ๓ การที่มีคนมาบอกกล่าว
 ให้ยกเด็กบรรดาบทกฎหมาย ส่วนที่มีบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัตินี้ หรือ
 ขัดแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ มีนัยเด็กกฎหมายได้ทั้งหมดอยู่แล้ว เพราะ
 ฉะนั้นพระราชบัญญัติสถิติพยากรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ นี้ เป็นกฎหมายแต่เพียง
 บางส่วน เป็นอันยกเด็กไปได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ขัดแย้งประการหนึ่งประการ
 ใดเลย ในส่วนที่ว่าวุฒิสง่า ถ้าหากว่ามีอำนาจที่จะยกเด็กกฎหมายฉบับนั้น
 โดยไประบุนั้นในชั้นจะเป็นการให้อำนาจวุฒิสง่าออกกฎหมายได้เองนั้น ข้อ
 ข่าพเจ้าขอเรียนว่า ท่านสมาชิกไม่ควรจะนึกไปถึงเช่นนั้น เพราะว่าความ
 เกรงอันหนึ่งก็อาจจะผิดพลาดได้ แต่ไม่ใช่เช่นนั้น คือการเสนอกฎหมาย
 ไม่ใช่จะเป็นการ ยกเด็ก หรือเป็นการ ลงมติ กฎหมาย คือ มีผู้เสนอแล้ว
 สมาชิกสภาผู้แทนก็ได้ผ่านมาแล้ว ได้มีการเสนอกฎหมาย เรวกเป็นแต่
 เพียงแก้ไขกฎหมาย และในการแก้ไขกฎหมายก็ไม่ถึงกับเห็นแตกอย่างที่ได้มี
 ผู้อภิปรายมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่เห็นปัญหาแต่อย่างใด และ
 ความจริงพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๔๗๘ ก็มีข้อความอย่างเดียวกัน ถ้าหากว่า
 พระราชบัญญัติยกเด็กพระราชบัญญัติดำมะโนครวัด พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือไม่ ถ้า
 อย่างที่ท่านถามได้ ข้าพเจ้าขอแจ้งว่า พระราชบัญญัติ ดำมะโนครวัดนั้น
 ออกก่อนพระราชบัญญัติ สถิติพยากรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ เพียง ๗ วัน เท่านั้น
 เพราะฉะนั้นการประสงค์จะเด็กทำในสิ่งไม่เช่นนั้นได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงไม่เด็ก
 หรือคงอยู่ในมาตรา ๓ นี้เอง คือเด็กเฉพาะพระราชบัญญัติที่ขัดแย้ง และ
 พระราชบัญญัติดำมะโนครวัด พ.ศ. ๒๔๗๘ นี้ ก็เป็นพระราชบัญญัติเฉพาะกาล
 คือเป็นพระราชบัญญัติที่ออกใช้วันเดียว แล้วก็มีคำสั่งดำมะโนครวัด แล้ว
 ค่อยมากมีพระราชบัญญัติดำมะโนครวัดออกใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ออกใช้วันเดียว
 พอมีการสำรวจแล้วพระราชบัญญัตินั้นก็เด็กไปเป็นส่วนมาก แล้วก็ไม่มีการ
 ใช้พระราชบัญญัตินั้นอีก คือไม่มีการใช้ให้เด็กไป ยังคงใช้อยู่ที่ในข้อเดียว

ก็คิดว่าสิ่งหนึ่งซึ่งโตตามพระราชบัญญัติตำรวจตำรวจ โคนครัก ผู้ใดคนหนึ่งจะ
เขาไปเบ็ดเตล็ดไม่ได้ใน ข้อที่ เป็นความลับ ในข้อนี้ ก็เห็นว่า ยังคง ใช้ได้อยู่
ไม่จำเป็นที่จะต้องระบบออกเด็ก เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่ขัดกับพระราชบัญญัติ
เพราะพระราชบัญญัติขึ้นตั้งโทษเฉพาะเบ็ดเตล็ดความลับ ซึ่งมีการตำรวจตาม
พระราชบัญญัติคนแทนน นอกจากนั้นในข้ออื่นก็เข้าใจว่าท่านสมาชิกคงจะ
ไม่คิดใจ

๑๕.๕๘ น.

พระยาอรรถการนิพนธ์ : ดูเหมือนว่าท่านกรรมาธิการจะไม่ได้
ตอบปัญหาที่ข้าพเจ้าถามเลย คือว่าข้าพเจ้าได้เรียนต่อท่านแล้วว่าตามราย
งานของท่านนั้นข้าพเจ้าเห็นพ้องเกือบทั้งหมด แต่สงสัยอยู่ข้อเดียว จึง
เรียนถามท่าน ด้วยเหตุนี้จึงขอท่านโปรดตอบให้ตรง ท่านโปรดอย่าลืม
ว่าตามรายงานของท่านนั้น ปรากฏโดยชัดทีเดียวว่า ข้อข้อใจของ สมาชิกใน
วันที่เราอภิปรายกันวันแรกนั้นไม่สมควรจะขังใจต่อไป เพราะเหตุที่ว่าเราออก
ยกเลิกพระราชบัญญัติสถิตพยากรณ์ปี ๒๔๗๘ เสียได้ หมายความว่ากฎ
หมายนั้นชากัน ๒ ฉบับเช่นกัน ท่านบอกว่าจะยกเลิกกฎหมายปี ๒๔๗๘ เสีย
เป็นความตั้งใจของท่านกรรมาธิการในชั้นพิจารณาครั้งที่ ๒ แล้ว เราจะ
ยกเลิกพระราชบัญญัติสถิตพยากรณ์ปี ๒๔๗๘ เสีย ข้าพเจ้าเข้าใจตามราย
งานนี้ ข้าพเจ้าจึงถามท่านว่าเราจะสามารถยกเลิกได้หรือ ในการที่จะ
ยกเลิกกฎหมายใดนั้นมันจะต้องเรตมาจากสภาผู้แทนเสียก่อน เมื่อผ่านสภา
นั้นมาแล้วเราเห็นด้วยหรือไม่เราก็ได้พิจารณาได้ว่ายกเลิกหรือไม่ ใน
เรื่องนี้เห็นได้ชัดเหลือเกินว่า สภาผู้แทน ก็ไม่ได้ มีมติว่าจะยกเลิก พระราช
บัญญัติสถิตพยากรณ์ปี ๒๔๗๘ เสียเลย ตรงกันข้ามความในมาตรา ๓ ยัง
บัญญัติว่า เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้วก็ให้ยกเลิกกฎหมายที่มีความ
ขัดหรือแย้งกับกฎหมายนี้ หมายความว่าสภาผู้แทนต้องกระทำที่จะให้

พระราชบัญญัติปี ๒๕๗๘ คงอยู่ แต่มาตราใดที่ขัดแย้งกันหรือนำมาบัญญัติ
 ได้ในมาตราแล้วก็ยกเลิกไป เป็นการยื่นเจตนาของสภานี้ว่าไม่มีเจตนา
 เคยในอนันต์ เสนอพระราชบัญญัตินี้ ที่จะยกเลิก พระราชบัญญัติ สภิติพยาน
 ปี ๒๕๗๘ ไม่มีเลย และเมื่อไม่มีแล้วการที่จะยกเลิกกฎหมายใดก็ต้อง
 ปฏิบัติให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ คือต้องมาจากสภาผู้แทนก่อน ข้าพเจ้า
 จึงอยากจะทราบจากท่านว่าเรามีอำนาจอย่างไรที่จะยกเลิกได้ หากเจตนา
 แท้ ๆ ของพระราชบัญญัตินี้เขาไม่ต้องการให้ยกเลิก ขอให้ท่านโปรด
 ตอบให้ตรงด้วย เมื่อเรายกเลิกไม่ได้แล้วออกกฎหมายไปก็ไปซ้ำกฎหมาย
 เดิมเกือบทุกมาตรานั่นเอง ข้าพเจ้ามีความสงสัยเช่นนี้ ขอท่านได้โปรด
 ตอบด้วย ส่วนที่ท่านบอกว่าการกฎหมายนี้ ข้าพเจ้า เป็นกรรมการกฤษฎีกา
 อยู่ แต่ว่าข้าพเจ้า คงจะไม่ได้รับมีมติหมายตั้งเป็นความจริง ข้าพเจ้า
 ไปต่างประเทศด้วย ข้าพเจ้าจึงไม่ได้พิจารณาเกี่ยวกับเขาด้วย

๑๖.๐๐ น.

พระยาอานาจักรีบริบาล กรรมการธิการ : ที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
 สงสัยนั้น ในชั้นแรกที่ท่านตั้งข้อข้องในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เพราะ
 เหตุว่า กฎหมายที่ออกมาในร่างที่ส่งมายัง วุฒิสภา มีข้อความซ้ำกับพระราช
 บัญญัติสภิติพยาน พ.ศ. ๒๕๗๘ ท่านสงสัยว่าจะออกกฎหมายมา
 เหตุผลอะไร เพราะกฎหมายเดิมมีใช้อยู่แล้วจะออกมาทำไมอีก ท่าน
 สงสัยในชั้นนี้ซึ่งข้าพเจ้าทำได้ เพราะฉะนั้นในกฎหมายฉบับนี้เราได้สอบ
 ส่วนกันแล้วได้เรียกเจ้าหน้าที่ที่เป็นฝ่ายรัฐบาลมาแจ้งแล้วก็บอกว่า ปรากฏ
 ว่ามาจากกรมร่าง ส่วนวิธีของกรมร่างมีอย่างไร กฎหมายมีฉบับซ้ำ
 ซ้อนมากมายก่ายกอง เขาไม่สามารถจะรู้ว่ากฎหมายฉบับใดควรจะยกเลิก
 หรือไม่ควรจะยกเลิกเขาก็ใช้คำคลุมว่า กฎหมายฉบับใดที่ขัดแย้งให้ยกเลิก

เดี่ยว แต่กรรมวิธีการได้มีระดมกันทุกคนแล้วได้เอากฎหมายสิทธิพยากรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ มาเทียบเคียงกันแล้ว ยกเด็กเกือบทั้งหมด เกือบทุกมาตรา จึงได้ตามเจ้าหน้าที่บอกว่าทำไม เขาบอกว่าเป็นวิธีร่างกฎหมายเท่านั้น ไม่ใช่จำกัดว่าผู้ใดจะเด็กไม่ได้ กฎหมายที่จะมาแยกแยะชัดกันแล้วเด็กได้ นั้น ข้อสำคัญที่ท่านสงสัยก็ควรที่จะเข้าใจอย่างนั้นแล้ว คือพูดใจความย่อๆ อย่างนี้ กฎหมายไหน บอกว่าให้ยกเด็กกฎหมาย ที่ชัดแย้ง และ ยกเด็กกฎหมายฉบับนี้ แต่กรรมวิธีการได้ตรวจแล้ว ถ้าเจ้าหน้าที่แล้วว่า ยกเด็กทั้งหมดได้ใหม่ เขาบอกว่าไม่ชัดชัดของยกเด็กได้จริงๆ วิธีร่างกฎหมายเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้า เวียนหัวเหตือเกิน บอกว่าทำไมไม่ยกเด็กเดี่ยวเดี่ยว ถ้าไหนๆ จะเด็กคราวนี้ ทบบัญญัติอย่างนั้นไม่ใช่หมายความว่าความว่าจะยกเด็กพระราชบัญญัติสิทธิ พยากรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ เท่านั้นซึ่งผิดความจริง ความจริงเขาประสงค์จะยกเด็กทบบัญญัติ ทบข้อความชัดกันทุกอย่าง แต่เขาไม่ได้ให้บทยกเด็กทั้งหมด ข้อใหญ่ใจความนี้ อยู่เท่านี้ เพราะฉะนั้นไม่ทราบว่าจะทำไมจะทำไมได้ ข้าพเจ้าว่า ทำได้แทนที่จะยกเด็กที่ ชัด แย้งมา ยกเด็กทั้ง ฉบับทำไมจะทำไมได้มีอะไรห้าม หรือ ที่จะร่างอย่างนั้น ไม่ผิดหลักการ อยู่ในชั้นรับหลักการ เท่านั้น ความประสงค์ของรัฐบาล ก็คงไม่ชอบกฎหมายเดิม เขาบอกว่าที่ชัดแย้งกับ พระราชบัญญัตินั้นยกเด็ก ทำไม่ว่าเจตนาของรัฐบาลเป็นอย่างอื่น เจตนาของ รัฐบาลกับบอกตรงว่าที่ชัดแย้งให้ยกเด็ก กฎหมายนี้ ก็ตรงกันไม่น่ามีปัญหา ช่วงใจประการใดเลย เพราะฉะนั้น ตกรรมาธิการชั้นรับหลักการนี้จะให้ ยกเด็กกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะชัดชัดของอะไร ทำได้

๑๖.๐๕ น.

นายเทพ โชตินุชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ :
 เพื่อทำความเข้าใจของสมาชิกผู้รั้งชื่อของใจนั้น เนื่องจากวงคร่งหน่งท่านคงยัง
 จำได้ว่ากระผมเองนั้นเคยเป็นผู้เสนอ ปรับปรุงพระราชบัญญัติ ท่างหลายเหตุอัน

ซึ่งผมจำไม่ได้คิดเหมือนท่านก็เป็นกรรมาธิการด้วยคนหนึ่ง แต่เข้าใจว่าใช้ เพราะท่านผู้ทรงคุณวุฒิหลายคน เป็นกรรมาธิการในสภาผู้แทน คนหนึ่งมีความประสงค์ตรงกับท่าน ออกกฎหมายเมื่อก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองมาจน บัดนี้ออกหลายพันฉบับเหลือเกิน จนกระผมเองเวียนหัวเหลือเกินว่าอะไรมัน ขัดกันบ้าง จะแก้ไขไรที่ยากที่จะค้นหาได้จนบัดนี้ แม้ผู้พิพากษาเองก็ เห็นว่ากฎหมายซับซ้อนกันมากมาย ท่านคงเห็นด้วยเหมือนกัน แต่อีก ประการหนึ่งหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาแล้ว การร่างกฎหมาย ก็ทำกันรวดเร็วมากซึ่งต่างกับการร่างกฎหมายในสมัยก่อน ท่านที่เคยเป็น กรรมาธิการคงทราบ การร่างกฎหมายในสมัยก่อนกฎหมายแต่ละฉบับนั้น การร่างต้องปราณีตบรรจงแต่กินเวลาแรมเดือนแรมปีจึงจะออกมาได้ กว่าจะ ออกมาได้ทีละฉบับก็เป็นเวลายาวนาน แต่ฉบับนี้เราออกกฎหมายกันทุกวัน นี้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นปัญหาที่ของใจก็คือว่าในพระราชบัญญัติที่จะยก เด็กกฎหมายสถิตติพยากรณ์ปี ๒๔๗๘ ได้หรือไม่ เพื่อคัดข้อของใจเหล่านี้ ให้เสร็จสิ้นไป ในฐานะที่เป็นรัฐบาลกระผมขอทราบเรียนว่าถ้าร่างเป็นรูปที่ เรียบร้อยแล้วและไม่มีความสำคัญในพระราชบัญญัติปี ๒๔๗๘ แล้ว ทาง รัฐบาลก็จะยกเด็กกฎหมายนั้นได้ เพื่อให้หมดปัญหาไป ผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องก่อนรับหลักการ

๑๖.๐๗ น.

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ : ในการที่ข้าพเจ้าอภิปรายไม่มีเจตนา อะไรนอกจากจะรักษาแบบ และรักษาวิธีการ ออกกฎหมายให้เป็นการ ถูกต้อง ตามรัฐธรรมนูญเท่านั้น ในการที่เราเริ่มกฎหมายที่จะไปยกเด็กกฎหมายได้ เราจะไปตามรัฐบาลว่ายอมหรือไม่ยอมในชั้นวุฒิสภาเราทำไม่ได้ แม้ในชั้น สภาผู้แทนเองก็ทำไม่ได้ ถ้าจะตามรัฐบาล ๆ ยอมแก่ เราให้เห็นกฎหมาย

พระราชบัญญัติศักดิ์พยากรณ์ปี ๒๕๗๗ ในมาตรา ๕ ข้อ ๘ ที่บอกว่าให้จัดม็อบ
ห้องสมุดขึ้นแทนเอง ในพระราชบัญญัติศักดิ์พยากรณ์ปี ๒๕๗๗ ได้มีความบัญญัติไว้
แต่ข้อความข้อนี้ได้สอบถามว่าในชั้นสภาผู้แทนมีความชอบอยู่เหมือนกัน แต่
ได้ตัดออกเสีย แต่ถึงอย่างไรก็ตามข้าพเจ้ามองเห็นแล้วว่าเมื่อเจตนารมณ์ของ
พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการที่ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติใด ทั้งฉบับแล้วโดยพระ
ราชบัญญัตินี้ได้แก้ไขข้อความอื่น ซึ่งเป็นการขัดแย้งกับพระราชบัญญัติเก่า ทั้ง
หมดแล้วเช่นข้าพเจ้าเห็นว่าในการร่างพระราชบัญญัตินั้นเราจะได้ลงไป ถ้า
วุฒิสภาเห็นด้วยให้ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับปี ๒๕๗๗ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีข้อ
ขัดข้องใดๆ และไม่ใช่วุฒิสภาถืออำนาจ ทำเองแต่ถือว่ามีเจตนารมณ์มาจาก
ชั้นสภาผู้แทนแล้วให้ทำเช่นนั้น และเมื่อเราทำเช่นนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีความ
ผิดด้วยประการใด ๆ เลย

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีผู้ใดอภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าขอเสนอให้
ลงมติ ผู้ใดเห็นควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ โปรดชูมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดชูมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานวุฒิสภา : ผู้เห็นควรรับหลักการ ๕๐ เสียง ไม่เห็นด้วย
ไม่มี เป็นอันรับหลักการ ตั้งกรรมาธิการ

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กรรมาธิการวิสามัญ

ประธานวุฒิสภา : รัฐบาลขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ จะมีผู้
ขัดข้องหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใดขัดข้อง ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งกรรมาธิการ
วิสามัญ มีจำนวนหกคน

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ๗ คน

ประธานวุฒิสภา : จำนวน ๘ คน ผู้ใดจะเห็นอย่างอื่นใหม่ ถ้า
ไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้มีจำนวน ๘ คน

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอ ๒ คน ๓. หม่อมเจ้าอิทธิพรพงศ์ เกษมศรี
๔. นายสุนทร หงส์ตถารมภ์

นาวาเอก หม่อมเจ้า พรปรีชา กมลาศน์ : ขอเสนอพระยา
อรรถการวิวัฒน์

พระยาอรรถการวิวัฒน์ : ขอถอน เป็นหลายกรมการแล้ว

พระยาอาณาจักกรวิภาต : ขอเสนอพระยาอรรถกรมมณฑล
มัสมาชิกวิบรอง

พระนิตินัยประสาน : พระสุทธีอรรถมณฑล
มัสมาชิกวิบรอง

หลวงประกอบนิติสาร : ขอเสนอหม่อมเจ้าชวัลิต เกษมสันต์
มัสมาชิกวิบรอง

พระชัยบัญชา : กระผมขอเสนอพระยาศรีธรรมราช
มัสมาชิกวิบรอง

พลโท พระยาอภิสงคราม : ขอเสนอพระยาอาณาจักกรวิภาต
มัสมาชิกวิบรอง

เลขาธิการรัฐสภา : ท่านที่ได้รับการเสนอ ๓. ม.จ. อิทธิพรพงศ์
เกษมศรี ๔. นายสุนทร หงส์ตถารมภ์ ๕. พระยาอรรถกรมมณฑล
๕. พระสุทธีอรรถมณฑล ๖. ม.จ. ชวัลิต เกษมสันต์ ๗. พระยา
ศรีธรรมราช ๘. พระยาอาณาจักกรวิภาต

ประธานวุฒิสภา : มีผู้ใดจะเสนอชื่อต่อไปหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้
ใดเสนอชื่อต่อไปข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ **คามราชชอกรรมาชิกการ**
ที่ได้ชื่อนี้แล้ว

๕๒๕

แปรญัตติกายในกวัน

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทย : ๕ วัน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดจะเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ ถ้าไม่มี
ผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าประชุมอนุมัติแปรญัตติกายใน ๕ วัน หาก
ระเบียบวาระแล้วเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๑๕ นาฬิกา

สุวัจน์ จิตรกลัก	ผู้จัดรายงาน
โผน เฉลิม ถักตากร	„
ฉันทนา ชาญบ้อม	„
ผาณิต ศตะกุนมระ	„
โชค คุปตะวาทีน	„
อุดม พดอยสังวาศย์	„
เล็ก จารุณู	„
สุพงศ์ ศิวพูนเกียรติ	„
วิจิตร นัระไพจิตร	„

สุรินทร์ ถักตากร

หัวหน้าแผนกการประชุมสภา

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ ปัทมะสุนันท์

หัวหน้ากองกลาง

เจริญ มั่นชาติโร
เลขาธิการรัฐสภา

